

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοὺς

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἑν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐντὴ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

5 Ἀυγούστου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ
ἐπὶ Ἐπαναστάσεως.¹

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Χρήστου Δρακοπούλου].

ΙΣΤΟΡΙΑ ΖΕΥΓΟΥΣ ΠΗΛΟΒΑΤΙΔΩΝ

[Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ]

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδί σελ. 468.

Ζ' Ὁ Χορὸς.

Ἦλθεν ἡ Κυριακὴ, τρεῖς δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ Σούλτζ μετέβη παρὰ τῷ ὑποδηματοποιῷ, εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μαρίας Κάρλοβνας. Καὶ ἦτο τῶν ἑορτῶν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν. Τὸ ἐργαστήριον εἶχε μεταβληθῆ εἰς αἶθουσαν χοροῦ. Ἐν τινι γωνίᾳ ἦτο τοποθετημένον κλειδοκύμβαλον δοθὲν τῷ ὑποδηματοποιῷ παρὰ τινος φίλου του χορδιστοῦ. Ἐκ τοῦ κοιτῶνος εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἡ κλίνη, ἐν αὐτῷ δὲ ἐτέθησαν δύο τράπεζαι διὰ τὸ χαρτοπαιγνίον καὶ ἑτέρα στοργυλὴ φέρουσα ὅλα τὰ ναγκαῖα εἰς τὸ τέϊον. Ὁ Βάνικας ἐν στολῇ, εἶχε τοποθετηθῆ πλησίον τῶν γλυκισμάτων. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Σούλτζ, οἱ οἰκοδεσπόται δὲν ἦσαν εἰς τὴν αἶθουσαν, εἶδε μόνον πλῆθος ξένων· ἐκεῖ ἦσαν ὁ χορδιστὴς ὁ καὶ κύριος τοῦ ὄργανου μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, ὁ ῥάπτης Μπρέιτφους μετὰ τῶν δύο θυγατέρων του, ἡ χήρα Σμίδεγκοφ μετὰ τοῦ γαμβροῦ της, ὁ ὑποδηματοποιὸς Πρεμφέφερ καὶ ἡ σύζυγος του, ἧτις τόσον ἠγάπα τὸν χορὸν, τρεῖς τέσσαρες συγγενεῖς, τέσσαρες ὑποδηματοποιοί, τέσσαρες ῥάπται, εἰς φαρμακοποιὸς καὶ εἰς ἔμπορος ἐκ Ῥήγας. Ὁ Σούλτζ ἔστη παρὰ τὴν θύραν ἀναμένων τοὺς οἰκοδεσπότας. Μετὰ τινα λεπτά εἰσῆλθεν ἡ Μαρία Κάρλοβνα ὀλοπόρφυρος, φέρουσα

1. Ἰδὲ κατωτέρω σελ. 491.

καινουργῆ κεκρύφαλον μετὰ μεγάλων κυανῶν κοσμήτων, κατόπιν ἦλθεν ὁ Μύλλερ μετὰ καπνοσύριγγας καὶ σιγάρα. «Καλῶς ὠρίσατε! καλῶς ὠρίσατε! ἀνέκραξεν ἰδὼν τὸν Σούλτζ. Κύριοι καὶ κυραὶ! ἠθέλησα εἰς τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, καὶ ἐφώνηξα ἕνα μουσικὸν νὰ μᾶς παίξῃ νὰ χορευώμεν.

— Ἐγὼ τὸ ἐμάντευσα, εἶπε μειδιῶσα ἡ Μαρία Κάρλοβνα... Μὰ πῶς θὰ χορευώμεν; εἰς τὸ μαγειρεῖο δὲν εἶναι ἀκόμη ὅλα ἔτοιμα. — Σᾶς βοηθοῦμ' ἐμεῖς! ἀνέκραξεν μιᾷ φωνῇ αἱ κυραὶ. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχθη εὐγνωμόνως τὴν βοήθειάν των, καὶ ὑπὸ δύο φίλων της συνοδευομένη, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὸ τέϊον ἦτο ἤδη ἔτοιμον αἱ καπνοσύριγγες ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ Βάνικας ἤρξατο περιφέρειν ποτὰ καὶ γλυκίσματα. Ὁ ἔμπορος μετὰ τῶν ἐντίμων τεχνιτῶν, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Ὅλα ἔτοιμα! ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα. Τώρα ἕνα σκωτσέζικον· ἐγὼ χορεύω μετὰ τὸν ἄνδρα μου.

Οἱ χορευταὶ ἔσπευσαν νὰ προσκαλέσωσι κυρίας. Ὁ Σούλτζ σιωπηλῶς ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὰ ζεῦγη κατέλαβον τὰς οἰκείας θέσεις.

— Σὸς! ἐκραύγασεν ὁ Μύλλερ.

Ὁ Σούλτζ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του σκωτικὸν τινα χορὸν τὸν ὁποῖον εἶχε παίξει ἄλλοτε, καὶ μετὰ καρτερίας ἤρξατο κρούων τὸ ὄργανον. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐχόρευον πηδῶντες μετὰ γελῶν περιπροφῶν, πρὸς μεγίστην πάντων εὐχαρίστησιν. Ἡ Μαρία Κάρλοβνα ἐφέρετο μετὰ τοῦ Μυλλέρου της μεταξύ διπλῆς σειρᾶς χορευτῶν. Ἡ κυρία Πρεμφέφερ ἦτο ἐξᾶλλος ὑπὸ τῆς γαρᾶς. Ὁ χορὸς τέλος ἔπαυσε, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐσπόμενον τὰ πρόσωπά των, αἱ κυραὶ δὲ κατέφυγον εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον. «Φέρε τὰ πιοτὰ, Βάνικα, εἶπεν ὁ Μύλλερ, καὶ γλυκὰ διὰ τὰς κυρίας!» Σημειωτέον ὅτι ὁ Μύλλερ ἐξετέλει καλῶς πᾶν ὅ,τι ἀνελάμβανε, καὶ δὲν ἐφείδετο χρημάτων πρὸς πλήρη εὐχαρίστησιν τῶν ξένων του.

— Τώρα τὸν ἀγγλικὸν, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα ἀφοῦ ἀνεπαύθη. — Ναι, ναι, ἀνέκραξαν ὅλοι. Τὰ ζεῦγη ἐσχηματίσθησαν ἐκ νέου, ὁ Σούλτζ ἠτοιμάσθη, ἀλλὰ δὲν ἐπαίξε· εἶχε λησμονήσει τὸν ἀγγλικὸν χορὸν. — Δὲν δύναται κἀμμία ἀπὸ τὰς Κυρίας,

ἠρώτησε, νὰ μὲ δείξῃ πῶς παίζεται ὁ χορὸς αὐτός καὶ μὲ ποῖον χρόνον; Πρὸ τούτου καιροῦ δὲν ἐχόρευσα, προσέθηκε, ὥστε δὲν ἐνθυμούμαι οὔτε πῶς παίζονται οἱ χοροί.

Αἱ Κυρίαί η̄τένισαν ἀλλήλας. Ἡ Κυρία Πρεμφέρο ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὄργανον καὶ διὰ τῶν δύο δακτύλων ἐκρούσε παλαιὸν τινα ἦχον. Ὁ Σούλτζ τὴν ἐμιμήθη, τὰ ζεύγη ἐκ νέου ἐτοποθετήθησαν καὶ ὁ χορὸς ἤρχισε.

Παίζας ἐπὶ τινα λεπτὰ ὁ Σούλτζ, ὃν ἐδάρυνε τὸ μονότονον τοῦ παλαιοῦ ἦχου, μικρὸν κατὰ μικρὸν, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀπεμακρύνθη τοῦ θέματός του καὶ ἤρξατο αὐτοσχεδιάζων. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε τοσοῦτον ταπεινωθῆ ὡς καλλιτέχνης. . . . Ἡ θλίψις, τὸ πείσμα τὸν ἐπέεζον, ἐν τέλει δὲ τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐξεδηλώθησαν ἐν τῇ μελωδίᾳ, ἣν ἐξετέλει. Ἡ ἀγανάκτησις ταπεινωθέντος τεχνίτου βροντωδῶς ἐξεχύθη εἰς ἀγρίους καὶ σπαρακτικούς ἦχους. Ἡ ἐμπνευσις τῆς μαρτυρίας νεότητός του διηγέρθη ἐκ νέου, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν, ἡ καρδία του ἐπάλλετο σφοδρῶς ἐφάνετο ἀνακλινθῆναι πάλιν ὅλας τῆς νεότητός του τὰς δυνάμεις ἵνα κατισχύσῃ τοῦ πεπρωμένου, ὅπως δοξάσῃ καὶ ἀναδείξῃ τὸ παραγνωρισθὲν τοῦ καλλιτέχνου μεγαλεῖον. Τὰ δάκτυλά του ἔτρεχον οἰονεὶ ὑπέκοντα εἰς δυνάμιν ὑπερφυσικὴν. Ἐπαίζεν οὐχὶ διὰ τῶν δακτύλων, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν ποιητοῦ, ψυχὴν βαθέως τρωθείσαν. Περὶ αὐτὸν τὸ πᾶν ἐξηλείφθη ἡ γνῶσις ποῦ εὑρίσκετο, τίς εἶναι, καὶ μετὰ τίνων. Ὅλος μετεβλήθη εἰς αἰσθημα, καὶ αὐταὶ αἱ ἰδέαι του παραδόξως περιπλέχθησαν, ἀπόλεσε τὴν μνήμην, χρόνος δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε. . .

Ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἴσταντο εὐλαβῶς περὶ τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ σιωπηλοί, μετ' αὐτομάτου τινὸς συμπαθείας ἀκρόωμενοι τῆς εὐγλώττου διηγήσεως ἀκαταλήπτων παθημάτων. Ἐν τῇ προσοχῇ των ἐνυπῆρχε τι τὸ σεβαστόν· πάντες ἐνόουν πόσον ὑπέρτερος αὐτῶν ἦτο ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος μουσικός, μὴ εἶχον μισθῶσι πρὸς διασκέδασιν· ἐφοδούντο μὴ ἤθελε τὸν προσβάλεῖ ὁ ἐπαινὸς των καὶ τὸν ἤκουον ἀπνευστί. Καὶ αὐτὴ ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε λησμονήσει τὸ δεῖπνόν της. Παρὰ τὸ ὄργανον ἵστατο ὁ Μύλλερ εἰς πικρὰς παραδεδομένους σκέψεις, ὁ δὲ χορδιστὴς ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ κάτω νεύων καὶ κλειστοῦς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Σούλτζ ἐκρότησεν ἄπαξ ἐν ὀξείᾳ συμφωνίᾳ (accord) ἰδὼν δὲ ὅτι ὁ χορὸς ἐνεκα τῆς ἀλλοφοροσύνης του εἶχε διακοπῆ, προσέκλινε χαιρετικῶν καὶ ἐπανελάβε τὸν ἀγγλικὸν τῆς Κυρίας Πρεμφέρο. Πλὴν γενικὴ ἀναφώνησις τὸν ἀνεχαίτισεν. Ὁ χορδιστὴς ὀρμήσας ἤρπαξε τὴν χεῖρά του, ὁ δὲ Μύλλερ τεταραγμένος, ἐξήτει παρ' αὐτοῦ συγγνώμην.—Κύριε Σούλτζ! τῷ ἔλεγεν, εἶμαι ἀσήμενος τεχνίτης, δὲν εἶμαι

πλούσιος, κύριε Σούλτζ. . . Ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, κύριε Σούλτζ. . . Ἐντρέπομαι, κύριε Σούλτζ, πῶς ἐτόλμησα νὰ σᾶς φωνάξω νὰ παίξετε εἰς τὸ σπίτι μου. . . Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Σούλτζ. . . εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας, κύριε Σούλτζ. . . Ζητήσατέ με ὅτι θέλετε, κύριε Σούλτζ. . .

—Κύριε Μύλλερ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ δώσετε τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθω. Δὲν εἶμαι τόσοσὺν καλά, ἀπήντησεν ὁ Σούλτζ.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Σούλτζ, ὅπως ἀγαπᾶτε! Δὲν τολμούμεν νὰ σᾶς κρατήσωμεν. . . Ἐξῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸν προθάλαμον, ὅπου ὁ Σούλτζ ἐπανεῦρε τὸν ἐπενδύτην του καὶ τὰς πηλοβατίδας. Ἰδὼν τὰς πηλοβατίδας ὁ Μύλλερ ἐγείνεν ὀλοπόρφυρος ἐξ αἰσχύνης, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὰ θυλάκια του, ἐξήγαγε μικρὰν χρυσότευκτον ἐκ χελωνείου ταμβακοθήκην, δῶρον τῆς Μαρίας Κάρλοβνας ὅτε ἦτο ἀκόμη μνηστὴρ αὐτῆς· ταύτην ὁ Μύλλερ ἐθεώρει ὡς πρᾶγμα μεγίστης ἀξίας, καὶ ὁμοῦ ἐπεθύμει νὰ τὴν προσφέρῃ ὡς δῶρον πρὸς τὸν μουσικὸν ἵνα ἐξαλείψῃ τὸ σφάλμα του.—Δὲν εἶμαι πλούσιος, εἶπε δίδων τῷ Σούλτζ τὴν θήκην, ἀλλὰ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Ἄν δὲν θέλετε νὰ μὲ προσβάλετε θανασίμως, θὰ δεχθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον ὡς ἐνθύμημα διὰ τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου μᾶς ἐπροξενήσατε. Θὰ τὸ ἔχετε ὡς δείγμα ὑπολήψεως μικρῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν μεγάλην σας ἱκανότητα.

Ὁ Σούλτζ τὸν ἠτένισεν ἐκπληκτός. . . Τέλος πάντων εἶχε δεόντως ἐκτιμηθῆ. Πλὴν ποῦ καὶ ὑπὸ τίνος; . . Ἐλαβε τὸ δῶρον τοῦ Μύλλερ τοῦ ὁποίου ἐθλίψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα.—Τὸ δέχομαι, εἶπεν, ὡς ζῶσαν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ τέχνη εὑρίσκει εἰσέτι ἡγῶ εἰς ψυχὰς μὴ διαφθαρείσας. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι δι' ἐμὲ τόσοσὺν μάλλον παρήγορος, καθόσον καὶ περὶ αὐτῆς ἀμφεβαλλόν ἤδη ὁσάκις δὲ μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ περιφρονήσω τοὺς ἀνθρώπους ἐν γένει, τὸ δῶρόν σας θὰ μ' ἐνθυμίζῃ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ καλοί, ὅπως σεῖς, κύριε Μύλλερ. Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ἡ' Ὁ χορδιστὴς.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, οὐδεὶς εἶχε τοσοῦτον συγκινηθῆ ἐκ τῆς τέχνης τοῦ Σούλτζ, ὅσον ὁ γέρον χορδιστὴς. Οὗτος, χάρις εἰς τὴν μακρὰν του πείραν, ἦτο ἄνθρωπος πρακτικός. Καταστραφεὶς παίζων κλειδοκύμβαλον, ἀνεδέχθη τὸ ἐπάγγελμα χορδιστοῦ, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ σχηματίσῃ μικρὰν τινα περιουσίαν. Ἐν Πετρούπολει ἐζῆ πρὸ πολλοῦ ἤδη, καὶ κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐγίνωσκε πῶς ἀποκτᾶται ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐκ τῆς μουσικῆς δόξα. Διδαχθεὶς ἐκ τῆς πικρᾶς πείρας, ἐμάντευσεν ἀμέσως τὰ κατὰ τὸν Σούλτζ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρῶτῃ, ὁ χορδιστὴς εὑρίσκετο εἰς τὸ γνωστὸν ἡμῖν ὑπερῶν, καὶ κρατῶν

τὰς χεῖρας τοῦ Σούλτζ τῷ ἔλεγε θερμῶς:—Ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὅποιαν μ' ἐπροξενήσατε, εἶναι ἀνεκφραστός, καὶ ἐνετυπώθη εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὡς μία τῶν καλλίστων τῆς ζωῆς μου στιγμῶν. Ναὶ μὲν εἶμαι ἀπλοῦς χορδιστὴς, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἐννοῶ τὴν τέχνην. Αὐτὴ καὶ μόνη μου φαιδρύνει τὴν ζωὴν.

Ὁ Σούλτζ ἀφῆκε βαθὴν στεναγμὸν.

—Εἰξεύρετε τί; ἐπανελάθεν ὁ χορδιστὴς, ἀνάγκη νὰ γείνετε γνωστὸς εἰς τὸ κοινόν. Δότε μίαν συναυλίαν!

Ὁ Σούλτζ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

—Εἰξεύρω, εἰξεύρω. . . οὔτε πρῶτος εἶσθε, οὔτε τελευταῖος. Δυσκολία, ἐξῆσα, ἐπειτα ὁ φθόνος ὁ πλέον ἀνάσχυντος, ὁ πλέον χαμερπῆς—ὁ φθόνος τῶν καλλιτεχνῶν μεταξύ των. Πόσας ἀληθείας εὐφυῆς δὲν ἐφαρμάκευσεν ὁ ὄφις οὗτος! καὶ πόσα τοιαῦτα εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου! . . . Εἶπατέ μοι πρὸς τίνα ἀπετάθητε διὰ νὰ γνωρισθῆτε ὑπὸ τοῦ κοινού;—Εἶχα, ἀπήντησεν ὁ Σούλτζ, μερικὰς συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τοὺς πρώτους ἐδῶ μουσικούς.

Ὁ χορδιστὴς τὸν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμό, κατόπιν δ' ἐγέλασε. «Καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐζητήσατε βοήθειαν, φῆμιν;—Καὶ ἀπὸ τίνα ἄλλον λοιπόν;—Καλὲ τί λέγετε; διόλου, διόλου δὲν ἔπρεπε. Ἐφέρθητε ὡς ἀπειρον παιδίον. Πρῶτον πάντων ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς μας. Ν' ἀφήσετε τουτέστι τὴν κόμην μέχρι τῶν ὤμων, νὰ φέρετε μύστακα καὶ γένειον ἵνα ὁμοιάζετε ὀλίγον, ἐξωτερικῶς, μὲ ἀφηρημένον, ἐξημμένον ἢ τρελόν. Ἐπρεπε νὰ γνωρισθῆτε μὲ τινὰς σημαντικὰς κυρίας, καὶ νὰ παίξετε δις ἢ τρις εἰς τὰς ἐσπερίδας των, δωρεάν. Ὁφείλατε νὰ ὀμιλῆτε μεγαλοφώνως, νὰ ὑβρίζετε τοὺς ἐδῶ μουσικούς, ἵνα τοῖς ἐμπνεύσητε σεβασμὸν καὶ φόβον πρὸς τὸ ἄτομόν σας, ἐν τέλει δὲ ἀπὸ συγκατάθεσιν νὰ δώσετε μίαν μόνην μουσικὴν συμφωνίαν, τοῦ ὅπερ δὲν θὰ σᾶς ἐμπόδιζε νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνητε κατόπιν πολλάκις, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, φορτόνοντες τὰς γνωστάς σας κυρίας μὲ ἐκκατοστὰς εἰσιτηρίων, μὲ τὰ ὅποια, καὶ αὐταὶ ἐπίσης, θὰ ἐφόρτωναν τοὺς δυστυχεῖς ὅσοι τὰς ἔχουν ἀνάγκην. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐγίνεσθε τοῦ συρμού.

—Ἐγὼ ἐφρόνου, εἶπεν ὁ Σούλτζ, ὅτι εἰς τὴν τέχνην ὁ συρμὸς εἶναι περιττός.—Τί λέγετε! ἀφήσατε τὰς προλήψεις σας! Ζῶμεν εἰς αἰῶνα κίβδηλον. Σήμερον τὰ πάντα δύναται τις νὰ προσποιηθῆ, καὶ τὸν καλλιτέχνην ἀκόμη.—Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Σούλτζ.—Ἰδοὺ πῶς. Ὁ σπινθῆρ, ὁ οὐρανόθεν πεσὼν, εἶναι μικρός· δὲν λάμπει εἰς ἐκάστου καρδίαν, δὲν ἀγιάζει πᾶσαν ψυχὴν· ἡ μηχανικὴ τέχνη ἀπεναντίας δίδεται εἰς πάντα ἔχοντα χεῖρας καὶ θέλησιν. Πλησιάζομεν ἤδη μέχρι τοῦ σημείου καθ' ὃ ἡ τέχνη μετατρέπεται εἰς ἐπάγγελμα βάνανσον, μετ' οὗ

πολὺ δὲ θὰ ἐκπέσῃ ἐτι κατωτέρω. Ὀλίγοι εἶναι οἱ διακρίνοντες τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ δευτέρου.

Ἐσίγησαν ἀμφότεροι.

—Τί νὰ κάμω λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Σούλτζ.—Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς συνδράμω ἂν καὶ χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω ὅτι κατεστρέψατε ἤδη τὸ συμφέρον σας. Τώρα κατ' ἐμὲ, σᾶς μένει νὰ δώσητε ἤδη μίαν πρῶτην συναυλίαν εἰς τὴν αἴθουσαν κάμμιᾶς κυρίας, τῆς κομίσσης Β. . . τῆς κομίσσης Ζ. . . ἢ τῆς δουκίσσης Γ. . .—Ἡ δούκισσα Γ. . . εὑρίσκεται εἰς Πετρούπολιν; ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος.—Εἶναι ἔτος ἀπ' οὗ ἐπέστρεψεν ἐξ Ὀδησοῦ. Τὴν γνωρίζετε;—Ἐσύχναζα παρ' αὐτῇ καθ' ἐκάστην εἰς Βιέννην. Ἀγαπᾶ ἐμπαθῶς τὴν μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν. Ὅποια γυνὴ! ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ὁ Κάρολος, Ἰδοὺ γυνὴ ἦτις, ἤδη προσεβηκυῖα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ τοῦ μεγάλου κόσμου, ἴσχυσε νὰ τηρήσῃ ἀγνὸν ἔρωτα πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑψηλόν!

Ὁ χορδιστὴς ἐγέλασε.

—Εἶσθε, βλέπω, ἀδιόρθωτος, εἶπεν, ἀλλ' ἔστω καὶ τοῦτο καλόν· ἡ δούκισσα σᾶς γνωρίζει. Ἐγὼ εἶμαι χορδιστὴς αὐτῆς καὶ δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸν οἶκόν της. Δικαιώματι ἀρχαίου γνωρίμου, ζητεῖτε τὴν αἴθουσάν της διὰ τὴν πρῶτην συναυλίαν σας.—Καὶ εἶδατε τὴν ἀκλόουθον τῆς δουκίσσης, ἠρώτησεν ὁ Σούλτζ μετὰ δισταγμοῦ.

Ὁ χορδιστὴς τὸν ἐθεώρησεν ἀτενῶς.

—Κάμμιαν ἀκλόουθον δὲν ἔχει ἡ δούκισσα, εἶπεν ὀμιλῶν βραδέως. Ἐν τούτοις ἴσως ἐκεῖ μάθετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε. Ἀγώμεν.

Καὶ ἀπῆλθον.

Θ' Ἐπισκέψεις.

Εἰσῆλθον εἰς πλούσιον προθάλαμον. Ὁ χορδιστὴς ἀνέβη τρέχων τὴν ταπητόστρωτον κλίμακα, διελθὼν πρὸ τοῦ ἐν στολῇ θυρωροῦ, ὅστις τὸν ἀφῆκε ν' ἀναβῆ, ὡς ἤθελεν ἀφήσει κυνάριον, οὐδῶλος προσέξας εἰς πρόσωπον τόσοσὺν ἀσημέν. Τὸν Σούλτζ ὁμοῦ δὲν ἀφῆκε νὰ προβῆ.

—Ποῖος σᾶς στέλλει; ἔχετε γράμμα; Ἡ δούκισσα χωρὶς συστατικὰ δὲν δέχεται ζητιάνους!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σούλτζ ἐξήστραψαν.

—Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν δούκισσαν ὡς παλαιὸς γνώριμος, καὶ ὄχι ὡς ἐπαίτης. Ἀναγγείλατε τὸν Κάρολον Σούλτζ, μουσικὸν ἐκ Βιέννης.

Ὁ θυρωρὸς τὸν ἠτένισε μετὰ δυσπιστίας καὶ ἀνέβη βραδέως τὴν κλίμακα. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν παρεκάλεσεν τὸν Σούλτζ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ δούκισσα ἐκάθητο ἐντὸς δωματίου, τοῦ ὁποίου τοὺς τοίχους ἐκάλυπτε κυανοῦν μετάξινον ὕφασμα, πρὸ τῆς ἐστίας. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἵστατο τράπεζα ἣν ἐκάλυπτε πληθὺς ἐγγράφων.

—Κύριε Σούλτζ! εἶπε μὴ μεταβαλοῦσα τὴν παγετώδη τοῦ προσώπου της ἐκφρασιν· χαίρω

ὅτι σὰς βλέπω. Καθήσατε. Εἰς τί χρεωστῶ τὴν εὐχαριστήσιν τῆς ἐπισκεψείας σας;— Ἐλαβα τὴν τὸλμην, δούκισσα, νὰ σὰς ἀνησυχῶσω, γνωρίζων τὴν διηνεκῆ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσιν σας. . . — Πρὸς τὴν μουσικὴν; Ναι, ἀγαπῶ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καιρὸν τῶρα δὲν ἔχω νὰ σκέπτομαι περὶ αὐτῆς· τὸ ἐσπέρας χρεωστῶ νὰ ἐξέρχωμαι, τὸ πρωὶ δὲ ἐνασχολοῦμαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ τὰ ὄρφανα μὲ βαρύνουν εἰς βαθμὸν ἀνυπόφορον καὶ μοῦ ἀφαιροῦν ὅλον τὸν καιρὸν, πλὴν τί νὰ γείνη!

Παράδοχος εὐεργετικότης διανοήθη ὁ Σούλτζ.

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος; ἐπανελάβην ἡ δούκισσα. — Μὲ συμβουλεύουν νὰ δώσω μίαν πρῶτην συναυλίαν, καὶ ἤλπισα, δούκισσα, ὅτι ὑμεῖς χάριν τῆς προτέρας πρὸς ἐμὲ εὐνοίας σας, δὲν θέλετε μ' ἀρνηθῆ τὴν αἴθουσάν σας.

Ἡ δούκισσα συναφρώθη ἐλαφρῶς, ἀλλ' ἀπήντησε μὲ τὴν ψυχράν της εὐγένειαν.

— Ὅφειλω νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι ποτὲ δὲν ἐδέχθην ἀπὸ κανένα τοιοῦτου εἶδους αἰτήσεις, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς, παλαιὸν γνωρίμων, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ. Ἡ αἴθουσα, τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ἡ δούκισσα ἐσήμηνε· εἰσῆλθεν ὑπερήτης.

— Διατάξατε τὸν ἀνυπόφορον αὐτὸν χορδιστὴν νὰ παύσῃ, καὶ νὰ ἐρχεται ὅταν ἐγὼ λείπω. Τώρα εἶμαι ἐνησυχλημένη, καὶ ἐκτὸς τῆς δουκίσσης Βαρβάρης Βασίλισσας, δὲν δέχομαι κανένα.

Ὁ Σούλτζ ἠγέρθη. Ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς Ἐρρίεττης, πλὴν δὲν ἐτόλμα. Ἡ δούκισσα διὰ τῆς σιωπῆς αὐτῆς τῶ ἐδείκνυε τὴν θύραν· ὁ νέος τὸ ἤσθάνθη, ἐζήτησε συγγνώμην, νύχαρίστησε καὶ ἀπῆλθε.

Εἰς τὸν προθάλαμον εὔρε προσημένοντα τὸν χορδιστὴν.

— Σὰς ἐδόθη ἡ αἴθουσα; ἠρώτησε. — Μοὶ ἐδόθη, ἀπήντησε μετὰ τόνου ζαφεροῦ ὁ Σούλτζ.

— Λοιπὸν ἄς ὑπάγωμεν τώρα νὰ ἴδωμεν τοὺς μουσικοὺς οἵτινες θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν συναυλίαν. Μόνος βέβαια δὲν κάμνετε τίποτε— Ἄλλ' αὐτοὶ ὅλοι μὲ γνωρίζουν, καὶ ὅλοι ἠρήθησαν νὰ μὲ συνδράμουν. — Μὴ φοβῆσθε, μὴ φοβῆσθε. Ἄκολουθετέ με. Ἐπεσεκέρθησαν τὸν πρῶτον βιολιστὴν, αὐτὸν ἐκεῖνον ὅστις πρὸ πάντων εἶχε φοβῆσει τὸν Σούλτζ κατὰ τὴν πρώτην του ἀπόπειραν. Οὗτος φέρων κοιτωνίτην, ἐκάθητο ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἑδρας, καὶ μύλις ἀνεκινήθη ἰδὼν εἰσερχομένους ἀνθρώπους. Τὸ στόμα του συνεσφίγγθη ἐν ἀρνητικῷ μορφασμῷ, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων του ἐπλανήθη ἡ φράσις· τί ἐπιθυμεῖτε; — Ἐρχόμεθα ἀπὸ τῆς δουκίσσης Γ. . . εἶπεν ἀφελῶς ὁ χορδιστής.

Ὁ βιολιστής ἐγένειεν εὐγενέστερος καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ καθίσωσιν.

Ἡ δούκισσα Γ. . . ἐπανελάβην ὁ χορδιστής ἐπιθυμῶν ἀφεύκτως νὰ δώσῃ ὁ φίλος μου Κάρο-

λος Σούλτζ πρῶτην συναυλίαν εἰς τὴν αἴθουσάν της.

Ὁ μουσικός ἐμειδίασε πρὸς τὸν Σούλτζ.

— Ἡ δούκισσα Γ. . . ἐγνωρίζε τὸν φίλον μου, Κάρολον Σούλτζ εἰς Βιέννην ὅπου ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ὡς μουσικός.

— Πραγματικῶς. — Ἡ δούκισσα Γ. . . θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ἀν λάβετε μέρος καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν συναυλίαν, ἥτις θὰ δοθῆ εἰς τὴν αἴθουσάν της, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ κατάλληλος εἰς μουσικὰς συμφωνίας. — Εἶμαι προθυμώτατος νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε Σούλτζ.

Ὁ Σούλτζ ἐσιώπα· εἶχε ἦθος μάρτυρος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ βιολιστής, σκοπεύω νὰ δώσω μίαν συναυλίαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ Κ. Σούλτζ θὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ λάβῃ μέρος. — Εὐχαριστῶς, ἀπήντησεν ὁ Σούλτζ.

Ἡγέρθησαν. Ὁ μουσικός τοὺς συνώδευσε μετὰ τῆς θύρας ταπεινῶς προσκλίνων.

Τῆς δουκίσσης ἡ προστασία ἦτο ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν εὐχῶν του· ἀλλ' ἀπ' οὗτου ἡ δούκισσα, ἀφῆσασα τὴν μουσικὴν, ἐγένετο φιλόπτωχος, ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα τῆς ἰσχυρᾶς ταύτης ὑποστηρίξεως. Ἡδὴ ἡ ὁδὸς ἦτο ἀνοικτή· ὁ βιολιστής ἐθριάμβευε.

Ὅτε ἐξῆλθον, ὁ Σούλτζ ἠλεγξε τὸν χορδιστὴν.

— Πτωχέ μου! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, εἶσαι ἀρνίον ἐν μέσῳ λύκων· θέλεις πρόοδον; ἀπόβαλε τὴν συνειδήσιν. — Καὶ πῶς λοιπόν, εἶπεν ὁ μουσικός, ζῶμεν ἄρα γε εἰς αἰῶνα τοσοῦτω διεσθαρμένον, ὥστε πλὴν τῆς φιλαυτίας, ἄλλο αἰσθημα δὲν ὑπάρχει; κάμμία ἄλλη, ἔστω καὶ ἀκουσία, εὐγενῆς ὁρμή; Πάντες ἄρα γε εἶναι περιφρονητέοι καὶ χαμερπεῖς;

Μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ ταμβουκόθηκη, τὸ δῶρον τοῦ Μύλλερ. Τὴν ἐξήγαγε, τὴν ἐθεώρησε καὶ ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν ἐλαφροτέραν.

Γ' Ἡ συναυλία.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ ἐν Πετροῦπόλει περιεργοὶ ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπομένην ἀγγελίαν·

«Ἀδεία τῆς Ἀρχῆς, τὴν τετάρτην, 16 Ἀπριλίου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκλαμπροτάτης δουκίσσης Α. Η. Γ. . . ὁ Κάρολος Σούλτζ, κλειδοκυμβαλιστής ἐκ Βιέννης, θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ δώσῃ μεγάλην φωνητικὴν καὶ ὀργανικὴν συναυλίαν. Τιμὴ εἰσιτηρίου βούβλια 10.»

Τὴν τιμὴν ὥρισεν ὁ χορδιστής παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Σούλτζ εὐοϊσκότος αὐτῆν ὑπερβολικῶς· ἀλλ' ὁ πρῶτος ἐβεβαίωκε ὅτι ἐκ τῆς τιμῆς τῶν εἰσιτηρίων συμπεραίνεται ἡ ἀξία τοῦ τεχνίτου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν συμφέρει νὰ ὀρισθῆ τιμὴ κατωτέρα.

Ἦλθεν ἡ τετάρτη. Ἡ αἴθουσα εἶχε καθαρισθῆ, τὰ καθίσματα ἦσαν παρατεταγμένα κατὰ τὸ σύνθητες. Δύω ὄραϊ ἐσήμηναν, ὁ δὲ Σούλτζ εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον ἀνέμενε τὴν σειρὰν του, ὅπως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ κοινῆ. Ἄλλ' ἦτο ὀλιγαριθμὸν τὸ σεβαστὸν κοινόν. Ὅλιγοὶ ἐρα-

σταὶ τῆς μουσικῆς, νεανιδεῖς τινες κρούουσαι πῶς κλειδοκυμβαλον, τρεῖς τέσσαρες νέοι καλλωπισταὶ μὴ ἔχοντες πῶς νὰ διέλθωσι τὴν πρῶτην· ἐν τῇ δευτέρᾳ σειρᾷ μίαν κυρία φοροῦσα πιλιδίον ῥοδόχρουν καὶ παρ' αὐτὴν ἀνθρωπάριον πεφυσωμένον, φέρον κυανὰ δίοπτρα· ἐν τῇ πέμπτῃ σειρᾷ ἡ Μαρία Κάρολβνα φοροῦσα τὸν κεκρύφαλον μετὰ τῶν κυανῶν κοσύμων, πλησίον της δὲ ὁ σύζυγός της· ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ὁ γνωστός ἡμῖν σπουδαστής ὁ φίλος τοῦ Σούλτζ. Προσθέσατε εἰς τοὺς ἀνωτέρω εἰκοσάδα ἀνθρώπων, ἀγνώστων μὲν ὑμῖν, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους βλέπετε φοιτῶντας πανταχοῦ, ἡ ἐξ ἰδίας εὐχαριστήσεως ἡ ἐξ ὑποχρεώσεως, καὶ ὁ κατάλογος ἔσται πλήρης. Ἐν συνόλῳ θὰ ἤρῃθαι τις ἕως ἐξήκοντα ἀκρατάς. Ἡ δούκισσα διέπρεπε κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, διὰ τῆς ἀπουσίας της. Εἶχε λάβει ἐξ εἰσιτηρίων, ἐζήτησε δὲ νὰ τῇ συγχωρήσῃ, προφασίζομένη τὸ κατεπεῖγον ὑποθέσεων τινῶν.

Ὁ χορδιστής ἠτοίμασε τὸ κλειδοκυμβαλον καὶ ἀπεσύρθη. Τότε ἐφάνη ὁ Σούλτζ, τὸ δὲ σεβαστὸν κοινόν, ὡς ἔθος, ἐχειροκρότησεν. Ὁ Σούλτζ προὐχόμενος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ προσκλίνῃ, ἀλλ' αἴφνης ἔμεινε προσκλιμένος εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ βλέμμα του εἶχε συναντηθῆ μετὰ τοῦ βλέμματος τῆς κυρίας τοῦ ῥοδόχρου πιλιδίου καὶ παγετώδες ψυχὸς διέτρεξε τὰς φλέβας του, ἠσθάνθη δὲ τὸ αἶμά του σιρροῦσθαι εἰς τὴν κεφαλὴν. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν Ἐρρίετταν καὶ παρ' αὐτὴν εἶδε καθήμενον ἄνδρα φέροντα κυανὰ δίοπτρα καὶ μοχθηρῶς μειδιῶντα. Ἡ Ἐρρίεττα ἦτο ἡσυχος· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της δὲν ἠλλοιώθησαν, μόνον τὸ κάτω χεῖλος αὐτῆς ἐφαίνετο τρέμων σπασμωδικῶς. Τὸ κοινόν περιέμενε, ὁ χορδιστής ἐβηχεν, ἡ δὲ Μαρία Κάρολβνα ἀνεκινήθη ἐπὶ τῆς ἑδρας της. Ὁ σπουδαστής ἐσταυροκοπήθη.

Ἐπὶ τέλους ὁ Σούλτζ προσκλίνας, ἐκαθέσθη μηχανικῶς πρὸ τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ. Αἱ χεῖρές του ἔτρεμον, αἱ ἰδέαι του ἦσαν τεταραγμέναι. Ἐκυμβάλιζεν ἀρρυθμῶς καὶ ψυχρῶς, εἰς ἓν μέρος μάλιστα προφανῶς ἐσθάλῃ. Ὁ βιολιστής ἐμειδίασεν, ὁ παίζων τὸν βαρύαυλον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, κύριός τις ἐξέφρασε μεγαλοφώνως τὴν δυσαρέσκειαν αὐτοῦ, δύο δὲ νέοι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σούλτζ ὡς μουσικοῦ, ἀπώλετο διὰ παντός ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἡ συμφωνία ἐν τούτοις ἐξηκολούθει. Ἡ μονομέλεια τοῦ τετραχορδου μετὰ κωδωνίσκων ἐπέτυχε πληρέστατα. Οἱ ἀοιδοὶ ἐψάλλον, κατὰ τὸ σύνθητες, παραφώνως, ἀλλ' ὡς γνωστοὺς τὸ κοινόν τοὺς εἶχε συνειθίσει καὶ τοὺς συνώδευσε διὰ χειροκροτήσεων. Ὁ Σούλτζ ἤρχισεν τὴν συμφωνίαν τοῦ Μένδελσον. Ἡ παθητικὴ μουσικὴ τοῦ Ἑβραίου συνεφάνει πληρέστατα πρὸς τὴν θυελλώδη τῆς ψυχῆς του κατάστασιν. Ἀγρία τις καὶ

ἀπελπιστικὴ ἐμπνευσις τὸν κατέλαβεν αἴφνης, καὶ ἐπαῖξε μετ' εὐγλωττίας καὶ λαμπρότητας. Δυστυχῶς τὸ σεβαστὸν κοινόν δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἀκούῃ· τὰ καθίσματα μετεκινήθησαν· τὸ μὲ τὰς κυανὰς δίοπτρας ἀνθρωπάριον ἠγέρθη μετὰ τῆς Ἐρρίεττης, πάντες δὲ ἀπεσύνροντο ἤδη.

Ὅτε τὸ ὄργανον εἶχεν ἀπὸ δῶσει τὸν τελευταῖόν του ἦχον, ἡ αἴθουσα ἦτο κενή, τρεῖς δὲ ἄνδρες μόνον ἐχειροκρότησαν· ὁ χορδιστής, ὁ Μύλλερ καὶ ὁ σπουδαστής. Οὗτοι ἐκύκλωσαν τὸν δυστυχῆ μουσικόν ἵνα τὸν παρηγορήσῃ.

Ὁ Σούλτζ τοὺς νύχαρίστησε σιωπῶν, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ σπουδαστοῦ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὑπερφόν του, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς του κλίνης. Τὰ μέλη του ἔτρεμον ἐκ τοῦ πυρετοῦ· ἡ ψυχὴ του εἶχε πληγῆ θανασίμως.

Διῆλθε τὴν νύκτα φρικώδη, ἐν ἀναισθησίᾳ καὶ λήθῃ.

Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε συνῆλθεν, ὁ σπουδαστής ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του κρατῶν εἰς χεῖρας ἐπιστολήν. Ἐπιστολὴ τῆς Ἐρρίεττης.

ΙΔ' Ἡ ἐπιστολή.

«Σύγγενωτέ μοι, Κάρολε, μὴ με περιφραγήτε, μὴ με καταράσθε! Εἶμαι ὑπανδρὸς, πλὴν καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὠρκίσθην νὰ γείνω ὑμετέρα. Εἶμαι ὑπανδρὸς, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς γράψω, καὶ ἔμωσ ἰδοὺ σὰς γράφω.

» Ἡλπίξα νὰ σὰς ἴδω ἄπαξ ἔτι ἐν τῇ ζωῇ εὐτυχῆ, ἐνδοξον. Ὡ! τότε δὲν θὰ ἤκουετε τὴν φωνὴν μου! Τὸ μεγαλεῖόν σας θὰ ἐπέγειεν ἀρετὴν εὐδαιμονίαν καὶ παρηγορίαν ἐφ' ὅλης τῆς αἰκτρᾶς μου ζωῆς.

» Ἄλλ' ἰδοὺ σὰς ἐπανευρίσκω μεμονωμένον, οἰκτρὸν, ἀλλόκοτον. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου σας ἠλλοιώθησαν ἐκ τῶν παθημάτων. Ἡ πτωχὴ μου γυναικεία καρδιά συνετρίβη. Εἶδον, ἐνόησα ὅτι μ' ἐνθυμεῖσθε εἰσέτι, ὅτι ἡ ἀστασία μου σὰς κατέπληξεν εἰς τρόπον τρομερόν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ δικαιολογηθῶ ἐνώπιόν σας. Ὁ ὕψιστος ἄς με συγχωρήσῃ.

» Σὰς εἶναι γνωστὸν, Κάρολε, ὅτι ἐγὼ ἤμην νέα πτωχὴ, ὄρφανὴ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ θεία μου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔζων, εἶχεν ἰδικὰ της τέκνα, ἐγὼ δὲ ἤμην περιττὴ εἰς τὸν οἶκόν της, ἐπειδὴ δὲ ἦτο μᾶλλον πτωχὴ, εἰς αὐτὴν ἐγὼ ἤμην δυσάρεστον τι, ἐνθυμίζον περιττὸν φόρεμα, περιττὸν φαγητόν, πικρὰ τέλος ἀνάμνησις τῆς ἀπωλείας ἀδελφοῦ. Ἡ θεία ἦτο εἰς ἐμὲ, οὕπως εἶπεῖν, κακοθύμως καλὴ· δὲν μ' ἔλεγε μὲν ὅτι τῇ ἤμην βάρος, ἀλλὰ διαφοροτρόπως μ' ἔδιδε νὰ τὸ ἐννοήσω. Ἡ θεῖς μου ἦτο τόσο μᾶλλον πικροτέρα, καθόσον δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ ὀνομάζωμαι δυστυχῆς.

» Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέβη, ἡ δούκισσα Γ. . . νὰ ζητῆ μίαν ἀκόλουθον, καὶ ἡ θεία προθύμως μὲ παρεχώρησεν. Ὅθεν μετέβην ἀμέσως παρὰ τῆ προστατίδι μου, ἥτις μὲ ὑπεδέχθη ἀξιόλο-

γα, με ύπεσχέθη μιλία ὅσα καὶ με παρέλαθε συν-
ουδιπόρον τῆς.

«Εἰς Βιέννην συντηθήμεν, Κάρολε, καὶ ἐνοή-
σκειν ἀλλήλους. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη μένει ἀνεξά-
λειπτος ἐν τῇ μνήμῃ μου, εἶναι εἰς ἐμὲ ἱερά! Μετὰ
τὸν χωρισμὸν μας, διηγήθην τὰ πάντα πρὸς τὴν
δουκίσσαν, καὶ τοὺς δοκούς ἡμῶν καὶ τὰς ἐλπί-
δας. Ἡ δουκίσσα ἐμειδίασε. Δύο εἶτη παρήλθον,
καὶ ἐπανήλθον εἰς Ῥωσίαν. Ἡ δουκίσσα ἐξήρ-
χτο καθ' ἐκάστην, πλὴν εἶδον ὅτι εἶχε παραδό-
ξως μεταβληθῆ. Ἐφαίνετο ψυχρὰ πρὸς τὴν μου-
σικὴν, ἀπαθὴς πρὸς τὴν ζωγραφικὴν καὶ εἶχεν
ἐπιτελῶς ἀλλάξει τὸν κύκλον τῶν γνωρίμων τῆς.
Ἐπὶ τέλους ὁ πόλεμος τῆς τέχνης ἔρωσ τῆς παν-
τάπασι ἐξηλείφθη, τότε δὲ μόνον ἀνεκάλυψα
ὅτι ὑπεκρίνετο, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐστρατεῖτο παν-
τὸς ἀληθοῦς αἰσθηματος, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἐν
κύτῃ ἐβάσκιζοντο ἐπὶ κοσμικῶν ὑπολογισμῶν.
Ἦτο τότε ὁ σερμος τοῦ εὐεργετεῖν, καὶ ἡ δου-
κίσσα ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐκ τούτου δόξα εἰς
τὴν ἡλικίαν τῆς ἤρμαζε πολὺ μᾶλλον ἢ ἡ δόξα
Ἀσπασίας, ἣτις συνοδύεται πάντοτε ὑπὸ τι-
νος προσπεποιημένου καὶ θεατρικοῦ. Εἶναι, ἐν-
θυμούμαι, οἱ ἴδιοί τῆς λόγοι.

«Τότε ἐλλειπε τὴν θύραν τῆς εἰς πάντας τοὺς
καλλιτέχνας, οἵτινες ἤλπιζον εἰς αὐτήν, ὁ δὲ
πυθῶνας τῆς ἐπληρώθη ἐπαίτων, οὗς τῇ ἀπέ-
στελλον δοῦλος καὶ κόμητες ὡς τρώπαια τῆς
εὐεργετικότητός τῆς. Πλὴν καὶ ἡ εὐεργετικότης
αὕτη ἦτο προσποίησις, ὡς προσποιήσις ἦτο καὶ
ὁ πρὸς τὸ καλὸν ἔρωσ τῆς.

«Ἐγὼ δὲν τῇ ἤμην τοῦ λοιποῦ ἀναγκαῖα. Ἡ-
μέραν τινὰ με προσεκάλεσε καὶ μ' ἐγνωστοποίη-
σεν ὅτι ὁ κύριος Θεοδωρέγκος ζητεῖ τὴν χεῖρά
μου. Ἐγὼ ἀποφασιστικῶς ἠρνήθην, ἡ δουκίσσα
δὲ δυσχερεστήθη εἰς ἄκρον, ὡμίλησε περὶ ὑμῶν
μετὰ περιφρονήσεως καὶ ἐπήνεσε τὰ πλοῦτη τοῦ
κυρίου Θεοδωρέγκου. Τότε ἐνόησα τὸν ἄμετρον
ἐγωϊσμὸν τῆς ψυχῆς ἐκείνης.

«Δὲν σὰς ἐκαμὰ λόγον ἀκόμη, Κάρολε, περὶ
τοῦ υἱοῦ τῆς δουκίσσης. Αὐτὸς ἦτο ἀνθρώπος
τοῦ κόσμου, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως,
γνωρίζων πάντοτε τὰ τελευταῖα νέα, μέγας τε-
χνίτης εἰς τὸ χορεύειν καὶ ὑποκρίνεσθαι... Ἐκ-
τῶν νέων ἐκείνων, ὧν βρίζουσιν αἱ μεγάλα πό-
λεις. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

«Μίαν ἡμέραν, Κάρολε, μίαν ἡμέραν... δὲν
δύναμαι ἀνεῖ ἀισχύνης ν' ἀναπολήσω τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην. . . . μοὶ ἐξωμολογήθη τὸν προσπε-
ποιημένον ἔρωτά μου. Μοὶ προσέφερε τὴν καρδίαν
του, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν χεῖρά του.

«Ἐλεονόγησα ἐμὰν τὴν ἐλκυστὴν τὴν ἐλεει-
νὴν θεοῖν ἐνεκα τῆς ὁποίας ἤμην ὑποκειμένη εἰς
ταυτάς ὑβρεῖς. Καὶ πραγματικῶς τί ἤμην; . . .
ὀλίγον τι ἀνωτέρα θαλαμηπόλου, μία κοίτα, ἢν
ἠδύνατό τις νὰ μεταχειρισθῆ κατὰ τὸ δοκοῦν διὰ
τοῦτο μ' ἔτρεπον καὶ μ' ἐνέθουν ἐνίστα με ἀποφύξαι.

«Ἡ δουκίσσα μ' ἐκάλεσε καὶ μ' ἐφόρτωσεν ἐ-
πιπλήξεις.

«Ἐξέσω, εἶπε, διατὶ ἀποκροῦσατε τόσῳ λαμ-
πρὸν συνοικέσιον; ὁ σκοπὸς σας εἶναι νὰ ἐμπλέ-
ξετε τὸν υἱὸν μου εἰς τὰ δίκτυά σας, θέλετε νὰ
γείνητε σύζυγός του. Ὁ ἴδιος μὲ τὸ ὡμολόγησε.
Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ μὲ ἀνταμείβετε μὲ τόσην ἀ-
χαριστίαν, ἐφ' ἐγὼ, ἐπαίτιδα, σὰς ἐπῆρα ἀπὸ
τὸν δρόμον; . . .»

«Ὡ! τότε, σύγγνωτε, Κάρολε, ἀπεφάσισα
νὰ ὑπακούσω... Ὁ Θεοδωρέγκος προσκλήθεις ἐ-
παρουσιάσθη.

«Ἐμείνα μετ' αὐτοῦ μόνη.

«Ἄν ἐπιθυμῆτε, τῷ εἶπον, γίνομαι σύζυγός
σας, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀγαπῶ. ἀγαπῶ ἄλλον, τὸν
Κάρολον Σούλτζ.

«Αὐτὰ δὲν λέγονται εἰς τοὺς συζύγους, ἀπε-
κρίθη γελῶν ἐκείνος.

«Δὲν ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἀπατήσω. . . Ὁ ἄ σὰς
εἶμαι πιστὴ . . . ἀλλὰ μὴ ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ
ἔρωτα.

«Μ' ἐθεώρησε, Κάρολε, καὶ δὲν μ' ἐνόησε. Ὡ!
τοῦτο ἦτο δι' ἐμὲ παρηγορία, διότι ἐπίστην ὅτι
αἱ ψυχαὶ μας δὲν θὰ εἶχον ποτὲ τίποτε κοινὸν
μεταξὺ των.

«Οὗτος μὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς προστασίας
τῆς δουκίσσης, ἡ δὲ δουκίσσα ἐξήτει ν' ἀπαλ-
λαχθῆ περιττῆς ἀκολουθου.

«Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγεινα σύζυγος τοῦ Θεοδω-
ρέγκου!

«Κάρολε, συγχωρήσατέ μοι, μὴ με καταρᾶ-
σθε. Τὸ βλέπετε ὁ ἴδιος μ' ἐβρίψαν ἀνυπεράσπι-
στον εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ μεγάλου κόσμου ὅπου
ἐπικρατεῖ ἡ ὑπόκρισις καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς. Ὁ ἐγωϊ-
σμὸς καὶ ἡ ὑπόκρισις μὲ κατέβαλον. Πταίω ἀνά-
γε; Μὴ καταρᾶσθε τὴν Ἐρρίέτταν, Κάρολε, συγ-
γνώμην.

IB' Ὁλίγοις δέδοται.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἐρρίέττα ἔλαβε τὴν ἐπομένην
ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς.

«Ἐρρίέττα! ἤμην εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου·
διατὶ μ' ἐρατήσατε; Πρὸς τί αἱ ἀναμνήσεις;
Αὐταῖ εἶναι εἰρωνεῖα ἀπέναντι τοῦ ἐνεστῶτος.
Λησμονήσατέ με! Δὲν εἶμαι τῶρα ὅτι ἤμην πρό-
τερον; δὲν θὰ με ἀναγνωρίσετε. Τώρα εἶμαι ἐ-
παίτης, ἐντελῶς ἐπαίτης* μὲ λείπουσιν ὀλοτε-
λῶς καὶ κατὰστασις καὶ ἠθικὴ δύναμις καὶ ἴδεια
καὶ αἰσθημα. Ἐὰ μόνον θησαυρὸν φυλάττω εἰ-
σέτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, — τὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτά
μου, ὦ Ἐρρίέττα μου, τὴν πρὸς σὲ ἐνθερμὸν μου
ἀγάπην, ὦ φιλότατη μνηστή. Μετὰ τοῦ ἔρωτος
τούτου θὰ καταβῶ εἰς τὸν τάφον. . . Ὅσονόπου
ἀρχεται νέα ζωὴ, ἐν ἣ αὐ ἡμέτεροι ὑπάρξεις ἀ-
ποτελεσοῦσιν ἑμῶν μίαν ἡλιακὴν ἀκτίνα, τότε
ἐσόμεθα εὐτυχεῖς. . . Χαῖρε!»

Ἡ Ἐρρίέττα ἦτο γυνὴ. Ὅσῳ μᾶλλον ἠδύνατο
τὸν Κάρολον οἰκτρον καὶ ἀπεγνωσμένον, τόσῳ

πλέον ἀσημάντοι τῇ ἐφαίνοντο οἱ περὶ εὐπρε-
πείας κοινωνικοὶ κανόνες, τόσῳ βαθύτερον ἐρ-
ρίζουτο ἐν αὐτῇ ἡ ἴδεια τοῦ νὰ παρηγορήσῃ τὸν
δυστυχῆ. Ὅθεν μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐβρίψεν ἐπὶ
τοῦ χάρτου τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

«Αὐριον τὸ ἐσπέρας, εἰς τὰς ὀκτώ σὰς προσ-
μένω».

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἦσαν ἀμφότεροι τοσοῦτω
νέοι, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐκάθητο πλησίον ἀλ-
λήλων, πλήρεις πίστεως εἰς τὸ μέλλον! . . . πλὴν
τώρα τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς μετεβλήθη. Ἡ Ἐρρίέττα
ἦτο ὑπανδρος* ὁ δὲ Σούλτζ διήλθε δι' ὄλων τῶν
βαθμίδων τῶν ἀπογοητεύσεων τοῦ καλλιτέχνου.
Τὰ εἰδωλά του εἶχον καταπέσει εἰς κόνιν. Ἡδὴ
ἀνέμενε τὴν συνέντευξιν μετὰ χαρᾶς ἅμα καὶ
φόβου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβρεχε βραγδαίως, ὁ δὲ
Σούλτζ περιτυλιχθεὶς διὰ μανδύου, ἔκρουε τὴν
ὀγδόην ὥραν, τὴν θύραν τοῦ Θεοδωρέγκου. Ἡ
θύρα ἀνοίγεται, καὶ ἡ Ἐρρίέττα ἐφάνη ἐνώπιόν
του. Αἱ καρδίαι των ἐπάλλετο σφοδρῶς, καὶ δὲν
ἐτόλμων νὰ ἀτενίσωσιν ἀλλήλους.

Σιωπῶντες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑ-
ποδοχῆς.

— Συγγνώμην! εἶπε τέλος ἡ Ἐρρίέττα.—
Ἔμεῖς ζητεῖτε συγγνώμην! ἀπάντησε ταπεινῇ
τῇ φωνῇ ὁ δυστυχῆς μουσικὸς* καὶ τί δικαίωμα
ἔχω νὰ σὰς ἐλέγξω; μήπως ἐγὼ ἐτήρησα τὴν
ὑπόσχεσίν μου; Μήπως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ὤφειλα νὰ παρουσιασθῶ ἵνα ζητήσω τὴν χεῖρά
σας; Εἶμαι ἐπαίτης, ἐπαίτης, σὰς ἐπαναλέγω
ὅτι εἶμαι ἐπαίτης! Δότε μοι ἐλεημοσύνην καὶ
διώξατέ με. . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐρρίέττης ἐπληρώθησαν δα-
κρύων.

— Εἶσθε ἄδικος, εἶπεν, εἴσθε σκληρὸς πρὸς
ἐμέ! — Σὰς λέγω ὅτι εἶμαι ἐπαίτης, ἐξηκολού-
θησεν ὁ Σούλτζ, σὰς λέγω ὅτι εἶμαι ἐπαίτης.
Διδάσκω τὸ ἀλφάβητον παιδιὰ, διασκεδάζω
πτωχοὺς ἐργάτας, ψεύδομαι καὶ προσκυνῶ ἐνῶ
μὲ τύπτουν. . . Σὰς λέγω ὅτι εἶμαι ἐπαίτης. . .

— Ἄλλοτε δὲν σὰς κατέβαλλον ἡ συμφορὰ.—
Ναί, τοιοῦτος ἤμην ἄλλοτε, ὅτε πᾶν τὸ ὥραϊον
εὐρίσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡχῶ. Τότε ἐπέτων
ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῆς ποιήσεως εἰς θαυμάσιον
κόσμον ὅπου τὰ πάντα ἦσαν φῶς καὶ ἀγνότης.

Τώρα ἀπηύδησα* αἱ πτέρυγες ἐκάμθησαν καὶ
κατέπεσα.— Μείνατε ἐπὶ γῆς, Κάρολε! Ἐνταῦθα
θέλετε εὐρεῖ δυστυχῆ γυναῖκα, ἣτις δὲν ὑπέφε-
ρεν ὀλιγώτερα ὑμῶν, γυναῖκα ἣτις σὰς προσφέ-
ρει ἀντὶ τῶν παρελθόντων ὀνειρῶν, τὴν οὐρα-
νίαν ἀνταμοιβὴν ὑψηλοῦ αἰσθηματος. Ἔμεῖς ἐν-
νοεῖτε, Κάρολε, ὅτι δύναται τις νὰ εὕρῃ ἱκανο-
ποίησιν τῶν πόθων του εἰς αἰσθημα εὐγενές, καὶ
οὐχὶ εἰς σχέσιν ἐνοχον. Ἐγὼ δὲν δύναμαι, οὔτε
θελῶ νὰ λησμονήσω τὸ καθῆκόν μου, ἐπιθυμοῦσα
νὰ εἶμαι πάντοτε δι' ὑμᾶς ὡς τις φωτεινὴ ἔμ-

πνευσὶς καὶ νὰ σὰς φυλάξω δι' ἐμαυτὴν ὡς οὐ-
ράνιον παρηγορίαν.

Ὁ Σούλτζ σιωπηλῶς ἐγονυπέτησεν ἐνώπι-
όν τῆς.

— Εἶμεθα, ἀρά γε, ἐπανελάθειν ἡ Ἐρρίέττα,
τοσοῦτον μικροὶ καὶ μηδαμινοί, ὥστε ὁ ἀπαθὴς
ὑπολογισμὸς ἐνὸς ἀσυνειδήτου ὄντος νὰ δύναται
ν' ἀποσπάσῃ ὅλην ἡμῶν τὴν εὐδαιμονίαν, πᾶσαν
τὴν ἐνθερμὸν ἡμῶν πίστιν; Ὁχι, μὴ ἔχετε αὐ-
τὴν ἴδειαν. Ὅσον θέλει ἄς μᾶς δεσμεύῃ ὁ κόσμος
μὲ τοὺς ἐξωτερικοὺς αὐτοῦ τύπους, ὅσον θέλει
ἄς ἐπιθέτῃ ἐπὶ τῶν δυστυχῶν ἡμῶν γυναικῶν
τὴν κηλίδα ξένου, μισητοῦ ὀνόματος* ἐν τῷ βᾶ-
θει τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὑπολανθάνει τι ἱερόν,
ἐν ᾧ ἀδυνατεῖ νὰ εἰσδύσῃ τις, ἀνεῖ τῆς ἡμετέ-
ρας θελήσεως. Τὸ ἱερόν τοῦτο εἶναι ἡμέτερον
κτῆμα, εἶναι κόσμος εἰς ἡμᾶς ἀνήκων, ἐν ᾧ ζῶ-
μεν μεμονωμένοι, φεύγουσαι τὸν θόρυβον τοῦ κό-
σμου καὶ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ. Ἄνευ ἡμῶν αὐτῶν
οὐδεὶς δύναται νὰ διαθέσῃ κατὰ βούλησιν τὸ
ἱερόν τοῦτο οὔτε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ ἀφ' ἡμῶν. Σαῖς,
Κάρολε, τὸ ἐννοεῖτε τοῦτο, διότι εἰς τὴν ἐπι-
στολήν σας μὲ ἀπικαλεῖτε μνηστὴν ὑμῶν.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας! εἶπε ταπεινῇ
τῇ φωνῇ ὁ Κάρολος. Δι' ὑμῶν, ἴσως ὑποστηρι-
χθῆ εἰσέτι ἡ ὑπαρξίς μου. Ἡμῶν λίαν ἀσθενής,
Ἐρρίέττα. Χθὲς μοὶ ἐφαίνετο ὅτι αἱ ἰδέαι μου
ἐταράσσοντο* αἴφνης μ' ἐπίεσε βᾶρος τι, καὶ πα-
ράδοξοι ὀπτασίαι περιεδινοῦντο ἐντὸς τῆς κεφα-
λῆς μου. Πλὴν πάντα ταῦτα διασκεδάσεν ἡ πα-
ρουσία σας, ὡς διασκεδάξουσιν τὰ νέφη αἱ ἡλια-
καὶ ἀκτίνες. Μὴ ἀφαιρέσητε ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἥλιόν
μου, ἀλλ' ἄφρατε νὰ θερμάνω δι' αὐτοῦ τὴν ψυ-
χὴν μου! Ἄνευ ὑμῶν τὸ αἰσθάνομαι, δι' ἐμὲ ζῶν
δὲν ὑπάρχει. — Ἐλθετε τὸ ἐσπέρας, ἀπεκρίθη ἡ
Ἐρρίέττα, αὐριον, μεθαύριον καὶ καθ' ἐκάστην.
Τὸ ἡμέτερον αἰσθημα ὀφείλει νὰ εἶναι πληρέστε-
ρον τῆς φιλίας, ἀνώτερον τῆς ἀγάπης. Τοῦτο ὀ-
λίγιστοι θὰ ἐνόουν. Θέλομεν τηρήσει αὐτὸ ὡς
ἀγιότητα, θέλετε;

Ὁ Σούλτζ ἔκλαιε καὶ ἐγέλα ὡς νήπιον. Ἡ-
σθάνετο χαρὰν ἅμα καὶ θλίψιν. Ἡτένιζε τὴν
Ἐρρίέτταν καὶ τὴν ψυχὴν του ἐπλήρου πικρὰ τις
εὐδαιμονία.

Οὕτω παρῆλθεν ὅλη ἡ ἐσπέρας.

II' Ὁ Κ. Θεοδωρέγκος.

Ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ἰδιαιτέρα τις τάξις
ἀνθρώπων* πανοῦργοι οὗτοι καὶ χαμερπεῖς, ὑπη-
ρέτησαν ἄλλοτε εἰς μακρινὰς ἐπαρχίας. Πῶς ὑ-
πηρέτησαν καὶ τί ἐπραττον ἐν ταῖς ἐπαρχίαις
ἐκείναις, ἀγνωστον* γνωστὸν εἶναι μόνον ὅτι
κατ' ἀρχὰς λαμβάνοντες μισθὸν δέκα βουβλίων,
ἐν τέλει ἀνεράνησαν ἑκατομμυριοῦχοι. Μετὰ τὸν
πλοῦτον δὲ οὕτως ἐντέχνως ἀποκτώσιν, παραι-
τοῦνται, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τῆς ὑπηρεσίας,
καὶ τίθενται ὑπὸ ἰσχυρὰν τινα προστασίαν, πρὸς
ἀποφυγὴν πάσης δυσχεροῦ ἀναμνήσεως. Ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον νυμφεύονται τὰς ἀκολουθοῦσας νεάνιδας σημαντικῶν κυριῶν καὶ διάγουσι τοῦ λοιποῦ ζωὴν εὐδαιμόνια.

Ὁ σύζυγος τῆς Ἐρρίεττας ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τάξιν ταύτην.

Ὡς ἀρχαῖοι ὑπαλληλίσκου, νεώτατος ἀκόμη, διωρίσθη γραφεὺς εἰς τὸ Ἐπαρχιακὸν Δικαστήριον τοῦ Α... Κατόπιν ἡ ἰκανότης του ἀνεπτύχθη ἐπὶ εὐρυτάτου σταδίου. Ἀπῆλθεν εἰς Σιθῆριαν, ἐκεῖ δὲ ἐχρημάτισεν ἀλληλοδιαδόχως καὶ δικηγόρος καὶ σύμβουλος καὶ ἐντολοδόχος, ἐν τέλει δὲ ἐμπλεχθεὶς εἰς τινὰ ὑπόθεσιν τῆς ἔνεκα ἐμελλεν ἀφούκτως νὰ καταδιωχθῆ ποινικῶς, ἔρριψε τὸ βάρος ὅλον ἐπὶ τοῦ συνυπαλλήλου του καὶ προφασισθεὶς ἀσθένειαν, παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ πλοῦτος εἶχεν ἀποκτηθῆ ἤδη τῷ ἐχρειαζόμενῳ σχέσει. Ἡ τύχη τὸν ἦνωσε μετὰ τῆς δουκίσσης, καὶ εἶδομεν πῶς ἐνυμφεύθη.

Ἄνθρωπος κατὰ τι λεπτότερος δὲν θὰ ἤρκειτο εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ψυχρὰν διαγωγὴν τῆς συζύγου του· ἀλλ' ὁ Θεοδωρέγγος ἦτο τόσον αὐτάρεσκος, ὥστε δὲν προσεῖχεν εἰς τοιαῦτα μικρὰ πράγματα. Ἡ λαμπρότης τῶν ἰσχυρῶν τὸν κατεζάλισεν, ἀνέκφραστος δὲ ἦτο ἡ ἀγαλλίασις του ὡς ἀκίς ἐν τῷ θεάτρῳ συνέβαινε νὰ κήθηται πλησίον στρατηγοῦ, ἢ κατὰ τὸ χαρτοπαίγιον πλησίον μεγιστάνου. Ἐπίτηδες εἶχε κατοικήσει δύο βήματα μακρὰν τῆς δουκίσσης, διότι καθ' ἑσπέραν ὡς ἀκίς εἶχον ἀνάγκην τετάρτου, ἐτύγχανε τῆς τιμῆς νὰ παίξῃ χαρτὰ μετὰ τῆς ἐκλαμπρότητός της, χωρὶς ποτέ, ἐννοεῖται, καὶ νὰ κερδαίνει, ἵνα μὴ ἀπωλέσῃ τὴν εὐνοίαν της. Ἡ Ἐρρίεττα δὲ τότε ἔμενε μόνη.

Ἀπὸ τινος χρόνου ἦτο ὑπερφυλακισμένος καὶ σοβαρός. Εἶχε διαπραγματευθῆ τὴν ἀγορὰν — βέβαια ἐπ' ὀνόματι τῆς γυναικὸς του, ὡς συνειθίζεται — ὡραίου κτήματος ἐν Μικρᾷ Ῥωσίᾳ αὐτοῦ ἐκεῖνου ἐν ᾧ ὁ πατὴρ του, πρὶν γείνη κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, εἶχε διατελέσει ἀπλοῦς ὑπρέτης. Τὸ κτῆμα τοῦτο πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει ν' ἀποκτηθῆ, καὶ κατὰ τὴν δημοπρασίαν κατεκυροῦτο ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἡ ἡμέρα τοῦ δευτέρου πλειστηριαμοῦ εἶχεν ὀρισθῆ. Ὁ Θεοδωρέγγος ὅσον τάχος ἐνδυθεὶς, ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον, ἔρριψεν ἐπ' ὤμων μάλλινον ἐπενδύτην καὶ ἠθέλησε νὰ φορέσῃ τὰς πηλοβατίδας.

— Τί ἀηδία εἶναι αὕτη! ἀνέκραζεν αἰφνης, τὰ καλῶσι εἶναι τρυπημένα... Τίνας εἶναι αὐτά; Ἡ θὸ κἀνεὶς ἐδῶ; — Κἀνεὶς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης.

Ὁ Θεοδωρέγγος ἠπῶρει τί νὰ σκεφθῆ. «Τὰ καλῶσι φαίνονται ἐδικὰ μου, μὴ ἔρχονται, πλὴν τίς τὰ ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Δυσάρεστον! Ἐγὼ τοιαύτην ἀηδίαν δὲν φερῶ· ἀλλὰ χωρὶς καλῶσι, θὰ βρέξω τὰ πόδια καὶ εἰμπορῶ νὰ κρῶσω, νὰ πάρω καταρρόην, ἴσως βῆχα... Ἡ δὲ δυσάρεστον!

Ὁ Θεοδωρέγγος ἐξῆλθεν ἐφ' ἀμάξης, ὅλην δὲ

τὴν ἡμέραν ἦτο δυσηρεστημένος, διότι, εἰς ἐπίμετρον, καὶ ἡ δημοπρασία εἶχεν ἀναβληθῆ.

II' Ἀλλεπάλληλα.

Τί δὲ ἔπραττον ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σούλτζ καὶ ἡ Ἐρρίεττα; Οὗτοι ἐφαίνοντο οἰονεὶ ἀναλαβόντες νεὰν ζωὴν, αἱ δὲ ψυχαὶ των ὠπλίσθησαν διὰ νέας δυνάμεις ἐναντίον τῆς ἀμειλίχτου μοίρας. Καθ' ἑσπέραν, τοῦ Θεοδωρέγγου ἀπερχομένου εἰς τῆς δουκίσσης, ὁ Σούλτζ ἔβλεπε τὴν Ἐρρίετταν ἐν τῇ οἰκίᾳ της.

Θεωρῶν αὐτοὺς ἄλλοις, ἄνθρωπος τοῦ συμμοῦ, θὰ ἐγέλα βέβαια. Ἐνίοτε ἐσιώπων ἀμφοτέρω· ἄλλοτε δὲ ὁ Κάρολος διηγεῖτο τὰ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὡμίλει περὶ τοῦ φιλάτου γέροντος διδασκάλου του· ἄλλοτε πάλιν ἡ Ἐρρίεττα ἀνεπόλει τὴν προτέραν ζωὴν της κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς γνωριμίαν μετὰ τοῦ Σούλτζ, ὅτε οὗτος τὴν εἶχε μυσήσει εἰς τὰ μυστήρια τῆς μουσικῆς. Τότε ὁ Κάρολος ἐκάθητο ἐπὶ σκιμποδος παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, καὶ θεωρῶν αὐτὴν μετ' εὐλαθείας, συνήνου τὸ διάπυρον αὐτοῦ βλέμμα μετὰ τοῦ οὐρανοῦ βλέμματός ἐκείνης. Καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐξέφραζε καὶ τὰς παρελθούσας θλίψεις, καὶ τὴν ἐνεστώσαν εὐδαιμονίαν, καὶ ἀόριστόν τινα ἐλπίδα καλλιτέρας, ἀγνώστου τύχης.

Αἰφνης φήμη διεδόθη ἐν Πετροπόλει ὅτι ἡ δουκίσσα Γ... λίαν ἐπικινδύνως ἀσθενεῖ καὶ τὴν εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει ἰατρικὸν συμβούλιον.

Ὁ δὲ Θεοδωρέγγος ἦτο ἀπὸ τινος λίαν ἀνήσυχος καὶ ἔξεε τὸ μέτωπόν του. Τὸ κτῆμα εἶχεν ἀγορασθῆ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὅλα τῷ ἐπετύγχανον· ἐν μόνον τὸν ἀνησύχει, ἡ ἀκατάπαυστος ἀλλαγὴ τῶν πηλοβατίδων του· αὐταὶ, ὡς φαίνεται, ἠλλάσσοντο εἰς τὸν προθάλαμον ὅπου εὐρίσκετο καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του. Καὶ τῶντι τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν παράδοξον. Ἐπιθυμεῖ, π.χ. τὴν πρώτην, ἐν καιρῷ βροχερῷ, νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον; ἀντὶ τῶν νέων, ὡραίων πηλοβατίδων του, ὁ ὑπρέτης τῷ παρουσιάζει ἄλλας, τοῦ αὐτοῦ μὲν μεγέθους, πλὴν ἐσγισμένας· ἀν δὲ συνέβαινε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ὑπρέτην καὶ νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ῥίψῃ ἔξω τὸν βόρβορον ἐκεῖνον, ὡς εἶπε, τὴν ἐπομένην πρωτὴν ὁ θεράπων τῷ ἔφερε νέας πηλοβατίδας, λαμπράς καὶ ὡραιότητας... Τοῦτο τὸν ἐτυράννει, καὶ ἐγεινεν ὑποπτος.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Κάρολος ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἐρρίεττας. Αἰφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως καὶ δύο πηλοβατίδες ἐκσφενδονίζονται μετὰ πατάγου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Παρὰ τὴν θύραν ἴστατο ὁ Θεοδωρέγγος, ὀλοπόρφυρος ἐξ ὀργῆς. Ὁ Σούλτζ ἠγέρθη ὀρμητικῶς ἐκ τῆς θέσεώς του, ἡ Ἐρρίεττα ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Ὁ Θεοδωρέγγος, κακεντρεχῶς μειδιάσας, ἐπλησίασε τὸν μουσικόν.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φοροῦν ἄλλοι τὰ καλῶσι

μου· ἀκούετε; Ἄν δὲ σεῖς ἀγαπάτε νὰ δίδετε ἀηδεῖς συναυλίας καὶ νὰ τρέχετε κατόπιν τῶν γυναικῶν, ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ ῥίπτω τοὺς αὐθάδεις ἀπὸ τὸ παρῆθρον, ἀκούετε;

— Σταθῆτε! ἀνεφώνησεν, ὁ Σούλτζ, ἀν ἡ ζωὴ δὲν σὰς εἶναι περιττή!...

Ἡ Ἐρρίεττα ἔρριβη ἐν μέσῳ αὐτῶν.

— Βρρρ... Μονομαχίαι, πιστόλια.—Ταπεινὸς δουλὸς σας! Ἐγὼ μὲ τοιοῦτους τρελοὺς φέρομαι διαφορετικά. Καλῶ τοὺς ὑπρέτας καὶ ἐλέπετε μονομαχίαν. Ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ!—Ἀκούσατε! εἶπε μὲ πνιγομένην φωνὴν ὁ Σούλτζ, ἀκούσατέ με. Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, ὀρκίζομαι εἰς πᾶν ὅτι ὑπάρχει ἱερὸν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι ἡ γυνὴ σας εἶναι ἀθῶα.—Βρρρ... Εἰζεύρομεν ἡμεῖς τὰ τοιαῦτα, κύριε μουσικέ! Ἐγὼ σαρανταοκτὼ εἰς τὴν βράχιν καὶ εὐκόλα δὲν ἀπατῶμαι!

Ἡ Ἐρρίεττα ἠτένισεν ἀγερώχως τὸν σύζυγον της, καὶ στραφείσα πρὸς τὸν Σούλτζ.

— Κάρολε, εἶπεν ἠπίως καὶ ἐπισήμως, σὲ ἀγαπῶ!

Δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Σούλτζ.

— Σὲ ἀγαπῶ, διότι δὲν μετεβλήθης τὸ παράπαν, διότι ψυχικῶς ἦσο τοιοῦτος ὅποιος ὄφρα εἶς νὰ εἶσαι· καὶ ἀπλοῦς καὶ μέγας. Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους· ἀλλ' ἐν καθάρᾳ συνειδήσει δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω ἐπισήμως καὶ ἱερῶς, ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου πρὸς τὸν ὅποιον μὲ ἐπώλησαν.—σὲ ἀγαπῶ! Τώρα, Κάρολε, ἔσο γενναῖος, ποῖπει νὰ χωρισθῶμεν!

Καὶ βραδέως προσελθοῦσα ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Σούλτζ φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ. Εἰς τὴν φωνὴν, εἰς τὸν τρόπον τῆς Ἐρρίεττας ἐνυπῆρχε τοσοῦτον μεγάλη ἀπόφραξις, ὥστε ὁ Θεοδωρέγγος ἐφαίνετο ὡς ἀπολιθωθείς, καὶ σιωπῶν ἐπνίγετο ὑπὸ κακίας καὶ μίσους.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Σούλτζ ἐκάλυψε θανάσιμος ὠχρότης, καὶ ῥίψας ἄγριον περὶ αὐτὸν βλέμμα, ὤρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, κατηραμένε μουσικέ, ἐβροχῆθη ὁ Θεοδωρέγγος. Καὶ σεῖς, κυρία, δὲν ἐντρέπεσθε;... καὶ μὲ ποῖον; μὲ ἓνα ζητιάνου μουσικόν, τυχοδιώκτην χωρὶς ὄνομα; Ἄλλο πρᾶγμα μὲ τὸν δοῦκα Ν... ὅχι ὅτι εἶναι καλόν, ἀλλὰ πάντοτε προτιμότερον.— Ἐγὼ ἠγάπων τὸν Σούλτζ εἰς Βιέννην ἀκόμη. Σὰς τὸ εἶπα πρὸ τοῦ γάμου μας.

— Ἀ, ἄ, ἄ! λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος! Ἐντροπή σας, κυρία! Φθάνουν πλέον αἱ φλυαρίαι μὲ τοὺς μουσικοὺς. Εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν ἐξοχὴν!

Ἡ θύρα ἀνοίγεται ἐκ νέου καὶ εἰσέρχεται ὑπρέτης τεθορυβημένος, ἀγγελος σπουδαίας εἰδήσεως.—Ἡ δουκίσσα ἀπέθανε!—Νάτα! ἐσκέφθη ὁ Θεοδωρέγγος, τὰ πράγματα περι-

πλέκονται, ἔρχονται ἀλλεπάλληλα, ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου! Τίς τὸ ἐπερίμενον, ἄ; ἡ δουκίσσα μὰς ἀφῆσε χρόνους. Καὶ τώρα τί; πολὺ πιθανόν μερικαὶ παλαιαὶ ὑποθέσεις νὰ μὲ φέρουν εἰς ἀμηχανίαν, δὲν ἔγω κἀνεὶν νὰ φροντίσῃ! Τὸ καλλίτερον, νομίζω, τώρα εἶναι νὰ τραπῆ κἀνεὶς εἰς φυγὴν τὸ γρηγορώτερον... Κυρία! εἶπε μεγαληφώνως, ὕστερον ἀφ' ὅσα εἶδα, ἔπρεπε νὰ σὰς διώξω χωρὶς πολλὰ πολλὰ καθόσον μάλιστα τώρα ἡ δουκίσσά σας... ἀλλὰ τὸ οὐσιώδες εἶναι ὅτι ὁ διάβολος μὲ παρεκίνησε ν' ἀγοράσω εἰς ὄνομά σας ἐν κτῆμα. Τώρα εἴμεθα συνδεδεμένοι καὶ θέλετε δὲν θέλετε θὰ ζήσετε μαζὺ μου· θὰ σὰς ὑποχρεώσω εἰς τοῦτο, ἀκούετε; Κοπιᾶστε νὰ ἐτοιμασθῆτε· ἀναχωροῦμεν μαζὺ εἰς τὸ νέον κτῆμα εἰς Μικρὰν Ῥωσίαν. Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε· ἐκεῖ ὁ κόσμος ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν καὶ εὐρίσκει κἀνεὶς εὐκόλα ὀλοκληρὸν ὀρχήστραν.

Ἡ Ἐρρίεττα οὐδεμίαν ἐδωκεν ἀπόκρισιν· εἶχε λιποθυμήσει.

III' Τὸ περρωμένον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐν ὥρᾳ νυκτός, ὁ ἀνεμος ἐσύριζε γοερῶς ἀνὰ τὰς ἐρήμους τῆς Πετροπόλεως ὁδοῦς. Ποῦ καὶ ποῦ οἱ φανοὶ διέχυνον τὴν αἴγλην των ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς συνδόνης, ἣν εἶχε σχηματίσει ἡ φθινοπωρινὴ βροχὴ. Ἐκ τῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν τὰ φῶτα εἶχον ἤδη σβεσθῆ. Τὴν ὥραν ἐκεῖνην, ἐξήρχετο ἀπὸ τινος αὐλείου θύρας ὀδοπορικὴ ἀμαξία.

Παρὰ τὴν θύραν ταύτην ἴστατο, ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, νεανίας, ὑπὸ τὴν ἐξαψιν τρομεροῦ πυρετοῦ. Ἡ βροχὴ ἐχύνετο ἐπ' αὐτοῦ βαρδύα, ἀλλ' οὗτος ἔμενε ἀκίνητος.

Ὅτε ἡ ἀμαξία διήλθε πρὸ αὐτοῦ, ἡ αἴγλη τοῦ φανοῦ αὐτῆς ἐφώτισε τὸ παραμεμορφωμένον αὐτοῦ πρόσωπον. Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἠκούσθη ἀσθενὴς γυναικεία κραυγὴ. Ὁ νέος ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ἀλλ' ἡ φωνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάρυγγος. Ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνθη βραδέως κροτούσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Ὁ κρότος τῶν τροχῶν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠλαττοῦτο καὶ ἐπὶ τέλους ἐξέλιπε, μετ' αὐτοῦ δὲ ἐφάνησαν ἐκλιποῦσαι καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ νεανίου, ὅστις ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆλθε.

Διερχόμενος πρὸ τοῦ οἴκου τῆς δουκίσσης, ἔστη ἀκουσίως.

Τὸ προπύλαιον ἦτο φωταγωγημένον, ἡ θύρα ὀρθάνοικτος. Εἰσῆλθε καὶ ἀνέβη διὰ κλίμακος ἐστρωμένης διὰ μέλανος ἐριούχου, καὶ ἀσθενῶς φωτιζομένης. Ὁ πρῶτος θάλαμος ἦτο ὅλος κεκαλυμμένος διὰ μέλανος ἐριούχου φέροντος δουκικὰ οἰκόσημα. Ἐν τινι γωνίᾳ συγγενῆς τις ὑπνωττε βαθείως ἐπὶ ἔδρας, ἀναγνώστῃς δὲ ἐσβῆνε σιωπηλῶς τὰ περιττὰ κηρία. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἐπὶ σκινομάτου κεκαλυμμένου ἐξ ἐπιγνόου ἐκεῖτο φέρετρον ὑγινοθαφῆς ἐντός

τοῦ ὁποίου ἀνεπαύετο ἡ δούκισσα, ἔχουσα ἀσκεπὲς τὸ πρόσωπον.

Ὁ νεανίας διατέλει οἰονεὶ ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους καὶ παρατεταμένου ὄνειρου. Ἐπλησίασε τὸ φέρετρον καὶ καθεσθεις ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μεγαλοπρεποῦς σανιδώματος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς νεκρᾶς, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις. Διὰ τινος παραδόξου ἰδεῶν ἀταξίας, τῷ ἐφάνη ὅτι εὗρέθη ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ ἐν ᾧ διήλθε τὰς καλλίστας, ἂν καὶ ἀστραπηδὸν παρελθούσας, στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Ἡ Ἐρρίεττα παρέστη ἐνώπιόν του ἐν ὄλῃ τῇ θαυμασίᾳ γοιτεία τῆς πρώτης νεότητος, τοῦ πρώτου ἐνθέρμου πάθους καὶ τὸν ἠτένιζε τρυφερῶς διὰ τῶν κυανῶν, οὐρανίων ὀφθαλμῶν αὐτῆς, περικαλλῆς καὶ αἰθερίας. Τὴν ἔβλεπε νεορῶς καὶ τὴν ἐθαύμαζε.

Ὁ ἀναγνώστης, ἰδὼν τὸν ξένον, ἔσπευσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ψαλτηρίου, ὑποτονθορίζων. Ὁ θλιβερὸς ἐπιτάφιος λόγος συνεφώνει ἀγρίως πρὸς τὰ ἐμπαθῆ ὄνειροπολήματα τοῦ Σούλτζ. Τὰ κηρία ἔχεον ἀμυδρὸν φῶς περὶ τὸ φέρετρον. Ἡ εἰκὼν ἦτο ἐκ τῶν παραδοξοτάτων...

Ὁ συγγενὴς ἀφυπνισθεὶς ἐπλησίασε τὸν Σούλτζ μετὰ τοῦ ἐμπρέποντος ἦθους εἰς ἀπαραμύθητον κληρονομίαν.

— Ἠγαπᾶτε πολὺ τὴν μακαρίτιδα; ἠρώτησε δειλῶς. — Ναι, ἠγάπων τὴν μακαρίτιδα, ἀγαπῶ τὴν μακαρίτιδα, ἀπήντησεν ὁ Σούλτζ συνελθὼν. Ἀγαπῶ τὴν μακαρίτιδα ὅχι ὅμως αὐτὴν τὴν μακαρίτιδα. . . Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν μακαρίτιδά σας!

Ὁ συγγενὴς τὸν παρετήρει ἐκπληκτος.

— Εἰξεύρετε τί; αὐτὴ. . . ἡ δούκισσα. . . δούκισσα εἶναι ἡ ὄχι; . . . εἰξεύρετε τί ἤθελε νὰ με κάμῃ; . . . Ἡθέλησε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ στήθη μου αὐτὴν μου τὴν καρδίαν. . . ὅποια γυνὴ, ἄ; . . ὦ, εἶναι παμπόνηρον πλάσμα! Ἡθέλησε πάλιν νὰ ὑποκριθῇ καὶ νὰ τὴν κλέψῃ κρυφά. Ἀλλ' ὄχι, ἐγὼ τὴν ὑποκρισίαν αὐτὴν τὴν γνωρίζω, γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοῦ κόσμου. Σεῖς φρονεῖτε ὅτι σὰς ἀγαπᾶ; Ψεῦδος, προσποιεῖται, πάντοτε προσποιεῖται. Εἶπατέ με τὴν ἀλήθειαν, νομίζετε ὅτι ἀπέθανε; Ψεῦδος! προσποιεῖται, προσποιεῖται! Πάντα ταῦτα εἶναι προσποιήσεις! καὶ τὰ οἰκίσματα, καὶ τὸ φέρετρον καὶ σεῖς ὁ ἴδιος. . . ἀπάτη, προσποιήσεις! . . . Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ! Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Σούλτζ ἀνεκάγχασε καὶ ὤρμησεν ἔξω.

Ὁποῖον τρόμον ἠσθάνθη ὁ σπουδαστής, ὅτε τὴν αὐγὴν εἶδε ἐξησθενωμένον καὶ παραλαοῦντα τὸν φίλον του. Ὁ Σούλτζ ψηλαφῶν ἀνῆλθε μέχρι τῆς κλίνης του καὶ κατέπεσεν ἐπ' αὐτῆς. Τὰ μέλη του ἔτρεμον ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἄοριστα φαντάσματα τὸν ἐπίεζον. Τώρα μὲν τῷ ἐφαίνετο αἴφνης ὅτι ἡ κακὴ Μαργαρίτα ἐκλινεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἠπειλεῖ διὰ τοῦ γρόνθου τῆς,

τώρα δὲ ἔβλεπε μακρὰν τὴν σκιὰν γέροντος πολλοῦ φέροντος ἐρυθρόχρουν μακτῆλιον περὶ τὸν τράχηλον, ὅστις τῷ ἔνευσε, καί, ὅμοιος ὀπτασία, ὅτε μὲν ἀπεμακρύνετο, ὅτε δὲ προσήρχετο, καὶ μυστηριωδῶς πρὸς αὐτὸν τὸν εἶλκυε. Αἰφνης τῷ ἐφάνη ὅτι εὗρέθη ἐνώπιον μεγίστου ἀμφιθέατρον εἰς τὸ ὁποῖον συνῆλθεν ἡ οἰκουμένη ἅπασα. Καὶ ἰδοὺ ἡ Ἐρρίεττα, ἐξ ὀνόματος πάντων, μειδιδῶσα καὶ τὸ βλέμμα κάτω νεύουσα, τῷ προσφέρει στέφανον ἐκ δάφνης, πλὴν ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἀμφιθέατρον ἐξαφανίζεται, ἀντὶ δὲ θεατῶν, συνωθοῦνται ἐκεῖ ἄπειρα κρανία φέροντα πηλοβατίδας, ἅτινα περιέρχονται νεύοντα καὶ ψιθυρίζοντα μεταξύ των. . . Καὶ αἴφνης πάντα ταῦτα μεταπίπτουσιν εἰς παράδοξον ἀόριστον χάος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ὁ ὑποδμηματοποιὸς Μύλλερ μετὰ τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ, ἡ δούκισσα μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τῆς καὶ ἅπασα ἡ πόλις περιδινοῦνται ἐν διαβολικῷ τινι καὶ μανιώδει χορῷ. . .

Οὕτω παρήλθεν ἡ ἡμέρα ὅλη. Τὸ μαρτύριον ἐπετεινετο μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὁ σπουδαστής εἶχε σπεύσει πρὸ πολλοῦ εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ ὅστις μόλις τὸ ἔσπερας ἐπαρουσιάσθη.

Ὁ ἱατρὸς ἦτο ἀνὴρ εὐθύμου χαρακτῆρος. Ἐψαυσε τὸν σφιγμὸν τοῦ Σούλτζ.

— Λοιπόν, φίλε, ἄσχημα, καθὼς βλέπω, φαίνεται θὰ ταξειδεύσωμεν διὰ τὰ Ἡλύσια! Δυποῦμαι ὁποῦ δὲν μ' ἐφωνάξατε πρὶν, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν σπουδαστήν. — Ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν σας. — Τί νὰ κάμῃς, ἀδελφέ; ποῦ νὰ πρωτοτρέξῃς; Καλλίτεροί σας καὶ μὲ περιμένουν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, δὲν κάμνομεν τίποτε, *Inflammatiō cerebriālis*, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν. Δύο ὥρας πρὶν ἂν ἐφλεβοτομεῖτο, θὰ ἀνελάμβανε. Τώρα, τετέλεσται. Τὸ πρῶτ' ἠ' ἀποθάνῃ.

Καὶ τφόντι πρὸς τὴν αὐγὴν οἱ σπασμοὶ τοῦ Σούλτζ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπραῦνοντο, ἡ ἀναπνοὴ του ἐξησθενοῦτο. Ὁ σπουδαστὴς τὸν ἐκράτει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του. Μετ' ὀλίγον ἠσύχασε, ἡ κεφαλὴ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους. . . καὶ ἐξέπνευσε. Ὁ σπουδαστὴς ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του μάρτυρος.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ὁ σπουδαστής.

Εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆλθεν ὁ Μύλλερ κρατῶν μικρὸν τι δέμα. Ἐφερε νέας λαμπρὰς πηλοβατίδας ἀντὶ τῶν πρώτων ἄς δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀναφέρῃ. Τὸ δέμα ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

— Θεέ μου! τί εἶν' αὐτό; ἀνεφώνησε. — Τὸ πεπρωμένον! εἶπεν ὑποκώφως ὁ σπουδαστής.

Ὁ Μύλλερ ἐπλησίασε καὶ γονυπετήσας ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ἐπεκράτει μακρὰ, βαθεῖα, μυστηριώδης σιγὴ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μύλλερ ἠγέρθη, ἔλαβε κατὰ

μέρος τὸν σπουδαστήν καὶ τὸν ἠρώτησε μετ' ἐνδικαφρόντος.

— Τί, καὶ σεῖς εἰσθε μουσικός; — Ὁχι, ἐγὼ ἤθελα ν' ἀφιερωθῶ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀλλά. . .

— Ἀλλὰ τί; . . .

Ὁ νεανίας ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδειξε τὸν νεκρὸν.

— Καὶ τί θὰ κάμετε; . . . — Ὁ τὸν θάψω. . .

— Καὶ ἔπειτα; — Ἐπειτα ἀναχωρῶ διὰ τὸ χωρίον μου, πρὸς τὴν μητέρα μου.

Ἐν Γέσσα, κατὰ Φεβρουάριον 1879. Π. Α. ΛΕΙΟΤΗΣ.

Περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως εἰς

ΕΠΙΧΡΗΣΤΑΣΕΩΣ

Περὶ τοῦ: ποία ἦτο ἡ Ἀρχὴ εἰς ἣν ἀνήκεν ἡ ἀνωτέρω ἐν σελ. 484 προκαταθεῖσα σφραγίς, πότε ἡ Ἀρχὴ αὕτη κατεστάθη, καὶ ποία, ἦσαν τὰ καθήκοντα, τὴν περὶ τούτων πληροφορίαν ἔχομεν ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐκδεδωμένου μέρους τῆς Συλλογῆς τῶν κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπισήμων πράξεων, ὑπὸ Α. Ζ. Μάρουκα, εἰς ἣν παραπέμπωμεν τὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ ἔχη λεπτομερεστέρως εἰδήσεις. Ἡμεῖς δ' ἐν συνόψει ἀφηγοῦμεθα τὰ ἐξῆς.

Κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1826 ἔτους συνεκροτήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ (τὸ δεύτερον) ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐν ἐποχῇ δηλαδὴ κρισιμοτάτῃ διὰ τὸ ἔθνος ἐν γένει, καθόσον, πρὸς τοὺς ἄλλοις δυστυχήμασιν, ἐπέκειτο ὁ ἐσχάτος τῶν κινδύνων καὶ εἰς τὸ τῆς Ἀστικῆς Ἑλλάδος προπύργιον—τὸ ἠρωικὸν Μεσολόγγιον.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων ἡ Συνέλευσις ἔκρινε συμφέρον νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας τῆς «ἔως τὸν Σεπτέμβριον ἢ καὶ πρότερον» καὶ νὰ προκαλέσῃ ὅλους τοὺς κατοίκους ἀνὰ τρέξωσιν εἰς τὰ δι. λα, ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος παρρησιάζεσθαι μέγας» ἀντὶ δὲ τῆς ἄχρι τότε καθισταμένης Διοικήσεως ἐκ δύο σωμάτων—Βουλευτικῆς καὶ Ἐκτελεστικῆς—κατέστησε Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐνδεκαμελῆ: «διὰ νὰ κυβερνᾷ κατὰ πολιτικά καὶ τὰ πολεμικά μετ' ἐπιπροσέτιον ἠδραστηριότητα» ἅμα δὲ καὶ συγχρόνως κατέστησεν ἑτέραν ἐκ δεκατριῶν μελῶν ἐπιτροπὴν ὀνομασθεῖσαν Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως καὶ ἀνέθηκεν εἰς αὐτὴν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, κύριον καθῆκον καὶ χρέος, τὸ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβους τῆς Ἀγγλίας Κ. Κάννιγγ, καὶ ἐνεργήσῃ δι' αὐτοῦ τὴν διαπραγματεύσιν εἰρήνης μεταξύ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, θεμελιώδη βάσιν ἔχουσαν τὸ νὰ μὴ ζήσωσιν εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ ἀνὰ μὴ ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν ὀλομέλειαν τῆς Ἑλλάδος κἀνὲν τῶν μερῶν κατὰ ὅποια ἐπίσταν τὰ ὄπλα, ἔλαβαν ὀυσίας, καὶ ἔχυσαν αἷματα ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας» ἐν δ' ἀποτυχίᾳ τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου Πρέσβους διαπραγματεύσεως, ἀνὰ ἐπιταλεσθῆ τὴν βοή-

θειαν εἶτα γενικῶς ἀπὸ ὅλας τὰς Δυνάμεις τῆς Ἑυρώπης, εἴτε μερικῶς, καθὼς ἡ περίστασις τῆς ὑπαγορεύσῃ.—Νὰ προσλάβῃ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν Γενικὸν Γραμματέα, «προσωπογραφούμενον εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς, ἅτινα θέλουσιν ὑπογράφεσθαι ὑπὸ πάντων, ἢ ὑπὸ τῶν δύο τρίτων, τῶν μελετῶν αὐτῆς καὶ σφραγίζεσθαι διὰ τῆς σφραγίδος τῆς» καὶ—Νὰ κρατῇ ἀκριβῆ ἐκθεσίων τῶν πρακτικῶν τῆς, διὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων τῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν».

Τὰ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ἐκλεχθέντα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἦσαν: ἐκ μὲν τῆς Πελοποννήσου ὁ Πατρὸν Γερμανός, Πανουτῆζος Νοταρᾶς, Ἀναγνώστης Κοπανίτσας, Ἀναστάσιος Λόντος καὶ Γ. Δαρειώτης. Ἐκ δὲ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος ὁ Ἄρτης Πορφύριος, Σπυρίδων Καλογερόπουλος καὶ Γ. Αἰνιάν ἐκ τῶν ναυτικῶν νήσων ὁ Βασιλεὺς Ν. Μπουδούρης, Γεώργιος Μπουκουρῆς καὶ Νικόλαος Ι. Βελισσάριος. Ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὁ Ἑρμαν. Σένος, καὶ ἐκ τῆς Κρήτης, ὁ Ν. Ρενιέρης. Γενικὸν δὲ γραμματέα τῆς προσέλαβε κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἡ Ἐπιτροπὴ τὸν Χ. Κλονάρον. (βλ. τόμ. Δ', σελ. 68-69, 74-75, 79-80, 90-98, 132 καὶ ἐπομ. -τόμ. Ε', 10-11, 24-22.)

Μετὰ παρέλευσιν ἐννέα περίπου μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, συνῆλθον οἱ τὴν ἐν Τροιζίνι ἡ Ἐθνικὴν Συνέλευσιν συγκροτήσαντες Πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους ἄν τῇ Γ' τῶν προκαταρκτικῶν συνεδριάσεων τῶν (τῇ 16 Φεβρουαρίου 1827) ἀπεφάσισαν τὴν ἀπὸ πάσης περαιτέρω ἐνεργείας παύσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, καὶ προσεκάλεσαν αὐτὴν νὰ μεταβῇ ἐνθα συνεδριάσῃ, συνεπιφέρουσα ὅλα τὰ πρακτικά τῆς πρὸς δὲ καὶ τὴν σφραγίδα διὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων τῆς. Τὴν παύσιν τῆς δὲ ἐγνωσποίησαν καὶ εἰς τὸ μνημονευθέντα Κ. Πρέσβου τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρακαλέσαντές τον ν' ἀπευθύνεται τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτὴν τὴν Συνέλευσιν (τόμ. Γ', σελ. 82, 84, 85 σημ. 1, 86-91 καὶ τόμ. Ζ', σελ. 153-155 σημ. 1.)

Τοιοῦτον εἶν' ἐν συνόψει τὸ ἱστορικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, τῆς σφραγίδος τῆς ὁποίας παρεθέσαμεν τὸν τύπον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Ἰουλίου 1879. Α. Ζ. Μ.

ΑΝΕΜΟΚΙΝΗΤΟΙ ΥΨΑΝΤΑΙΑΙ

Πρὸ εἰκοσι σχεδὸν ἐτῶν εἰσὶν ἐν χρήσει μηχανήματα διὰ τοῦ ἀνέμου κινητὰ πρὸς κίνησιν τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ὑδραντλιῶν. Ἐνεκα ὁμοῦ τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀξίας, καὶ τοῦ ἀτελοῦς αὐτῶν μηχανισμοῦ, ἡ χρῆσις αὐτῶν ἦτο κατ' ἀρχὰς περιορισμένη.

Πρὸ πέντε ἐτῶν αἱ ἀνεμοκίνητοι αὐταὶ μηχαναὶ ἐτελειοποιήθησαν τὰ μέγιστα. Γενόμεναι δὲ ἀπλούστεραι καὶ στερεώτεραι, πρὸς δὲ τούτοις καὶ εὐθητότεραι κατὰ τὴν ἀξίαν, διεδοθησαν ὑ-

μόνον γενικώς ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Διατρίβων πέρυσιν ἐν Γερμανίᾳ, εἶδον ἐν χρήσει τὰς μηχανὰς ταύτας εἰς ὄλιγους ἀνύδρους καὶ ξηρὰς χώρας, ἐθαύμασα δὲ πῶς μεταβλήθη τὸ πρῶτον ξηρὸν καὶ γυμνὸν ἀμμώδες ἔδαφος, ἐφ' οὗ τανῦν ὑπάρχει ἀφθονὸς καὶ ζωηρὰ βλάστησις, ἢ θεωρῶν τις οὐδ' ὀλίγως ὑποθέτει ὅτι εὐρίσκειται ἐπὶ ἀνύδρου χώρας.

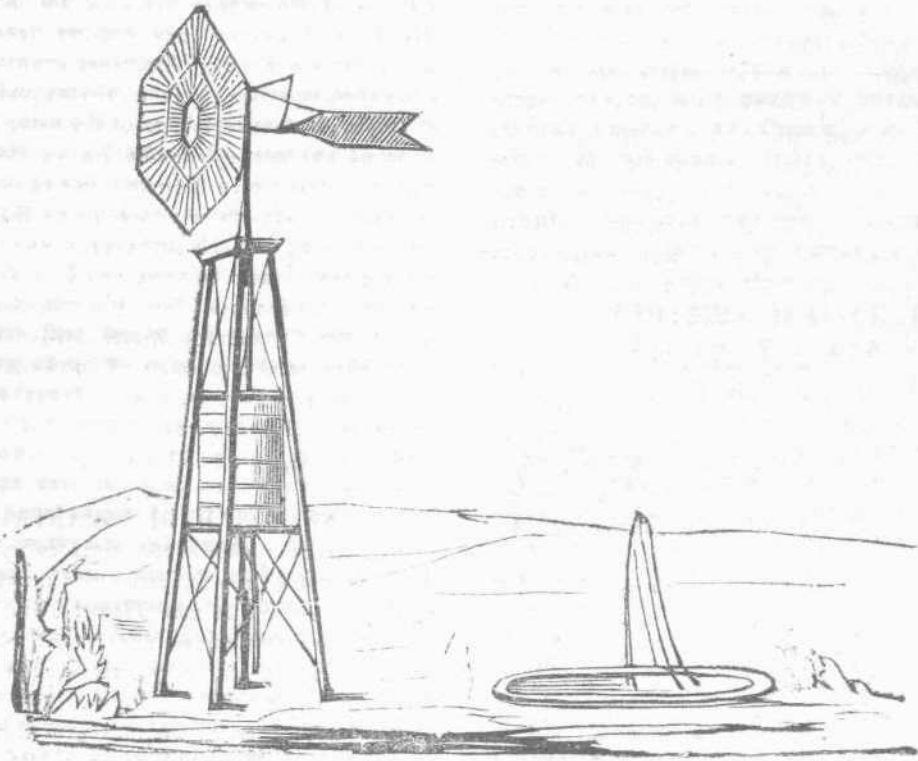
Ἐνταῦθα περιγράφω μίαν τοιαύταν ἀνεμοκίνητην μηχανήν, ἐκ τῶν πολλῶν εἰδῶν, ἅτινα κατασκευάζουσι τὰ ἐν Εὐρώπῃ μηχανουργεῖα.

Ἐν φρέατι, ἐνίστε 20 μέτρων βάθους, ὑπάρχει κατασκευασμα ἐκ ξύλου ἢ σιδήρου πρὸς στήριξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτοῦ ἄκρου εὐρισκομένης ἀνεμοκινήτου πτέρυγος. Ἡ πτέρυξ δὲ αὕτη δὲν σρέφεται μόνον κατὰ τὴν ἐκάστοτε πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ τὰ τμήματα αὐτῆς ἀνοίγονται μὲν ὅταν τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος εἴνε ἀσθενές, συγχεύονται δὲ κατὰ μικρὸν ὅταν εἴνε ἢ καθόσον γίνεται ἰσχυρότερον. Ἡ τελευταία αὕτη ιδιότης εἴνε ἢ σπουδαιοτάτη τελειοποίησις τοῦ μηχανήματος, διότι δι' αὐτῆς κατορθοῦται σύμμετρος κίνησις τῆς ἀντλίας, ἢ τις ὑπάρχει ὀλίγα μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος τοῦ φρέατος, ὅπως δι' αὐτῆς μετοχετευθῆ ἀπὸ τοῦ βάθους τὸ ὕδωρ εἰς ἑτέραν μικρὰν συναγωγὴν ἢ δεξαμενὴν κειμένην ἄνω τοῦ στομίου τοῦ φρέατος. Ἡ δεξαμενὴ δὲ αὕτη κεῖται ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης ὅτε

μὲν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ὅτε δὲ πολὺ ὑπεράνω αὐτοῦ. Κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην περίπτωσιν κατασκευάζονται καὶ πίδακες ἢ προσκρούζονται σωληνὲς ἐλαστικοὶ δ' ὧν καταβρῆντιζονται τὰ δένδρα δίκην βροχῆς.

Ἐλθωμεν νῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ ἐξεργασμένος τῆς πόλεως ταύτης καὶ θαυμάζων τὰς ὠραίας μορφὰς τῶν ὄρεων, αἵτινες παρέχουσι ἡμῖν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ φωτός, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, χαίρει τὰ μέγιστα ἐνδομύχως διὰ τὰ ὄρα ταῦτα τῆς φύσεως. Ἀλλὰ πόσῳ ἤθελεν εἶναι χαριέστερον, ἐάν ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰμμηττὸν ἀγοῦσης εὕρισκέ τις καὶ ἄλλας ὁάσεις ὁμοίας π. χ. πρὸς τὴν τοῦ κ. Παυλίδου! Πείθεται τις ἀκουσίως ὅτι εἴνε δυνατὸν οἱ γυμνοὶ καὶ ξηροὶ ἀγροὶ περὶ τὰς Ἀθήνας διὰ τῶν ἄνω ἀνεμοκινήτων μηχανῶν νὰ μεταβληθῶσι σχεδὸν ἀκόπως καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ εἰς παραδείσιους βέροντας μέλι καὶ γάλα. Ὁ ἰδὼν τὰς ὠραίας δειροστοιχίας τῶν ἀπὸ τοῦ Schönbrunn πρὸς τὸ Saxenburg, θὰ πεισθῆ ὅτι καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ βαδίζωμεν ἐν πυκνῇ σκιᾷ καὶ ἐν ὁδοῖς ἐστερηνμέναις ὄλιγως κωνορτοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ, ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Κηφισσιάν καὶ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον κτλ., ἐάν ἐν ἀποστάσει 300-400 μέτρων θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὰς ἄνω μνησθείσας ἀνεμοκινήτους μηχανὰς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 25 Ἰουλίου 1879. Ε. ΤΕΙΛΑΕΡ.

Ἀνεμοκίνητος ὑδραντλία.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Εἰς τινὰς ἀγοράς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταξὺ τῶν πωλούντων σιδηρικά, κομπολόγια, καπνοσύριγγας, δένδρα, ἄνθη, ὀπωρικά, πτηνὰ καὶ ὑφάσματα, βλέπει τις ἀραδιασμένους ὑπὸ σκηνὰς αὐτοσχεδίου καὶ τοὺς ἀναφορογράφους, οἱ ὅποιοι, καθήμενοι σταυροποδητὶ ἐπὶ μιᾶς χαμαιζήλου ψιάθου, χωρὶς ἄλλου τινὸς ἐπίπλου, παρὰ τὸ ἀριστερὸν αὐτῶν γόνυ ἀντὶ τραπέζης καὶ ἐνὸς μικροῦ μπες-ταχτᾶ, πωλοῦσιν ὄχι μόνον ἀναφοράς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολάς ἐτοίμους! (χαζιρ-μεικτούμπ), τῶν ὁποίων δὲν λείπει εἰμὴ μόνον ἡ ὑπογραφή, ἢ ἐπιγραφή καὶ ἡ ἡμερομηνία τὰ δὲ ἄλλα περιστατικὰ εἴνε σχεδὸν πάντοτε γνωστά, ἢ υἱὸς γράφων πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι εὐδωθή καὶ ὑγιαίνει, ἢ σύζυγος στέλλων πρὸς τὴν γυναῖκά του τὸ προῖον τῶν κόπων του, ἢ φίλος ἐρευνῶν τὰ περὶ τῆς υἱείας τοῦ φίλου του κτλ.

Σ. Α. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΔΙΚΗ ΠΕΣΟΥΣΑ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

Κατ' αὐτὰς μέλλει νὰ ἐκδικασθῆ ἐν τινὶ πόλει τῆς Γαλλίας δίκη περιεργωτάτη καὶ ἱκανῶς διασκεδαστική.

Χωρικός τις εἶδε πεσόντα ἐξ οὐρανοῦ ἀερόλιθον. Συνελθὼν μετ' οὐ πολλὴν ὥραν ἐκ τοῦ τρόμου τοῦ ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀερόλιθου, ὃν καὶ εὗρον ἐπώλησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς πόλεως ἀντὶ διακοσίων φράγκων. Γενομένου τοῦ πράγματος γνωστοῦ, ἡ ἰδιοκτῆτρια τοῦ ἀγροῦ εἰς ὃν κατέπεσεν ὁ ἀερόλιθος, ἀπήτησε δικαστικῶς παρὰ τοῦ χωρικοῦ ἢ τὸν ἀερόλιθον ἢ δεκακισχιλίων φράγκων ἀποζημίωσιν. Ὁ χωρικός καταδικωμένος ὑπὸ τῆς γυναικὸς καταφεύγει εἰς τὸ Μουσεῖον, ὅπερ καταφεύγει καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων, ὅπερ διὰ τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ Δωβραὶ ἀποκρίνεται ὅτι ἡ συνήθης τιμὴ τῶν ἀερόλιθων εἴνε διακόσια πεντήκοντα μόνον φράγκα.

Κυρία Σ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Θ'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ'—ΕΙΣ ΑΓΚΕΡΝΗΝ. (ἰν Ἐστίᾳ).

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 25 Ἰουλίου 1879.

Ἡ κωμικοτραγικὴ μου διήγησις τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τοσοῦτον ἐξετάθη, ὡς εἶδες, καὶ τοσαύτας ἔλαβε διαστάσεις, κατὰ τὴν φράσιν κοινοβουλευτικοῦ τινος ῥήτορος, ὥστε μ' ἐμπόδισε νὰ ἐκκαθαρίσω μαζύ σου τὸν ἐβδομαδιαῖόν μου λογαριασμόν, καὶ μ' ἀφῆκε μάλιστα ὑπὸ τὸ βάρος καθυστερούντων, ἅτινα σπεύδω νὰ πληρώσω σήμερον, μὴ θέλουσα νὰ μιμηθῶ κατὰ τοῦτο τοὺς μάλλον φορολογουμένους εὐδαίμονος τινος χώρας, ὧν αἱ πρὸς τὸ δημόσιον ταμείον ὀφείλαι ἀναβαίνουσι μέχρι σήμερον εἰς τὸ ἀσήμαντον ποσὸν τῶν ἐβδομηκοντα περίπου. . . ἑκατομμυρίων.

Καὶ ἐν πρώτοις λοιπὸν ἄς σοῦ ἀναφέρω τὴν συναυλίαν Frigeri, τὴν ὁποίαν ἀπηλάσασαμεν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐν Φαλήρῳ. Δὲν ἐνθυμούμαι τόρα, τίς μοχθηρὸς μουσικολόγος ἔγραψέ ποτε, ὅτι ἡ μουσικὴ κατῆντησε σήμερον θορύβος τις ἱκανῶς δυσάρεστος, διαφέρων παντὸς οἰουδήποτε ἄλλου θορύβου κατὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι πληρώνεται ἀκριβότερα. Ἄγνοῶ, ποῖα μουσικὴ ἀκρόασις προὐκάλεσε τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἀφορισμὸν τοῦ κριτικοῦ ἐκείνου; ὑποθέτω ὅμως, ὅτι θὰ ἦτο πρώτη τοῦλάχιστον ἐξαδέλφη, ἂν ὄχι καὶ ἀδελφὴ, τῆς μοναδικῆς συναυλίας, τὴν ὁποίαν μᾶς προσέφερεν ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιδημος ἰταλὶς αἰοδός. Αἱ Ἀθῆναι, βλέπεις, ἐξομοιοῦνται ὅλον ἐν πρὸς τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀφοῦ ἀπέκτησαν operette bouffe, ὡς οἱ Παριεῖοι, καὶ season ὡς τὸ Λονδῶν καὶ Damenorchester ὡς ἡ Βιέννη, ἤρχισαν ἀπὸ τινος ν' ἀποκτώσι καὶ μουσουργοὺς ἐπιδήμους, οἵτινες φέρουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν πλάνητα πόδα τῶν εἰς τὴν κλασικὴν χώραν τῶν ὠραίων τεχνῶν, θηρεύοντες μὲν ἴσως καὶ αὐτοὶ τὰ φειδωλά κέρματα τῶν Ἀθηναίων, ὡς οἱ δεκαεταῖς ἀλλῆται φορμιγκταὶ τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Τράνι, ἀλλὰ ποθοῦντες ἰδίως νὰ προσθέσωσι κλάδον ἐλαίας Ἀττικῆς εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν στεφάνους. Ἡμεῖς δὲ, ἄνθρωποι πρακτικοί, φειδόμεθα μὲν τῶν κερμάτων, ὅσο καὶ ἂν ἐξεγείλισαν ἐσχάτως ἐν Ἑλλάδι αἱ χάλκιναι εἰκόνες τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἀφειδοῦμεν ὅμως στεφάνων καὶ πανηγυρισμῶν, διότι . . . die kosten ja nichts, ὡς λέγουσιν οἱ πολὺ ἡμῶν πρακτικώτεροι γερμανοί. Οὕτω θ' ἀνέγνωσες βέβαια εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας σοῦ ἐκόμισε τὸ παρελθὸν ταχυδρομεῖον, τοὺς θριάμβους τῆς ἰταλίδος ψαλτρίδας, ἀλλὰ θὰ παρετήρησες συνάμα, ὅτι τῶν θριάμβων αὐτῶν πολὺ ἀραιοὶ ὑπῆρχαν οἱ μάρτυρες. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχα δυστυχῶς καὶ ἐγώ· πὸ δὲ μαρτύριόν μου διήρκεσε δύο περίπου ὥρας. Εὐτυχῶς ὅμως «ὁ τιτρώσκων καὶ πάλιν ἰάσεται», λέγει ἡ γραφή. Τὸ μαρτύριόν μου εἶχεν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν θεραπείαν του. Ἡ φωνὴ τῆς Κ. Frigeri ἦτο τοσοῦτον μετριοφρόνης ὀλίγη καὶ τοσοῦτον δειλῶς οἰκονομικὴ, οἱ δὲ συμπαραστατοῦντες αὐτῇ μουσουργοὶ τοσοῦτον συμπαθῶς εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰ μύχια βάθη τῆς φαληρικῆς σκηνῆς, ἵνα μὴ καταστήσωσι φαίνεται προδηλοτέραν διὰ τῆς παραβολῆς τὴν φωνητικὴν ἀνέχειαν τῆς ψαλτρίδας, ὥστε ἡ ὅλη συναυλία δὲν ὑπερέβη τὴν εὐάρεστον διαπασῶν ὑποκώφου τινος μορμυρισμοῦ, συγχεομένου μυστηριωδῶς πρὸς τὸν ἥρεμον φλοῖσθον τῶν ἐπὶ τῶν ἄμμων τοῦ Φαλήρου ἐκπνεόντων κυμάτων. Ἐβλέπομεν τὴν αἰοδὸν ἀνοίγουσαν τὰ χεῖλη καὶ χειρονομοῦσαν μετὰ πάθους πολλοῦ, ἐβλέπομεν τοὺς μουσικοὺς σύροντας εὐσυνειδήτως τὰ τόξα τῶν ἐπὶ τῶν χορδῶν, ἀλ-

λά τὸσον καὶ μόνον. Ἡ μυστικὴ ἡμῶν βέβαια δὲν ἐταράσσετο· ἐφανταζόμεθα ὅτι εἴχομεν ἐμπρός μας κινεζικὴν τινὰ σκιοπαιδιάν, καὶ . . . ἤμεθα νύχταριστῆται. Μόλις που καὶ που ἡ φωνὴ τῆς φαλλούσης ἔκρινε καλὸν νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς δι' ἐκτάκτου ἀγῶνος, καὶ κραυγὴ τις τότε ὄξεϊα μᾶς ἐξήγειρε τοῦ ὕπνου, ὡς ψυχροῦ λουτροῦ καταρράκτης ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὀπιόφρου κινέζου. Ἀλλὰ τὰ ἔκτακτα αὐτὰ ἦσαν σπάνια· ἡ δὲ καθόλου τῆς μουσικῆς ἡμῶν διασκεδάσεως ἐντύποις ὁμοιάζε πρὸς τὴν παράδοξον ἐκείνην καὶ μυστηριώδη συγκίνησιν, ἣν προξενεῖ φωνὴ ἐγγαστριμύθου.

Ἐρχομαι τὸρα εἰς τὸν papa Lavergne. Τὸν ἐνθυμεῖσαι, τὸν εὐσῶμον ἐκεῖνον καὶ παιδρὸν Ὀλύμπιον Δία, ὅστις, ἐπιδεικνύων εἰς τὴν χορείαν τοῦ δωδεκαθέου τὰς εὐσάρκους τοῦ κνήμας, ἀνεφάνει μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας: et pas de coton; Τὸν ἐνθυμεῖσαι βέβαια τὸν ἐθαυμάσαμεν μαζὶ κατὰ τὸ 1874, ὅτε ἀπετέλει τὸν ἀκράδαντον στῦλον τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηναίων. Τὸν ἐχειροκροτήσαμεν τότε ὡς Général Boum καὶ ὡς Jupiter, ἥλιπζον δὲ νὰ τὸν χειροκροτήσω καὶ ἐφέτος, ὅτε ἡ διεύθυνσις τοῦ φαληρικοῦ θεάτρου ἐνόμισε πρόσφορον νὰ καρυκεύσῃ τὰ μουσικὰ τῆς μαγειρεύματα διὰ τῶν ἐκ τοῦ παρελθόντος εὐαρέστων ἀναμνήσεων τῶν θεατῶν.

Ἦλθε λοιπὸν καὶ πάλιν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ φαληρικὸν σανίδωμα ὁ Ζεὺς τοῦ 1874. Πόσον ὁμῶς μεταβεβλημένος! Πόσον ἰσχνὸς καὶ μεμαραμμένος ὁ παλαιώπων! Οὔτε παρειαὶ πλέον στρογγύλαι, οὔτε κνήμαι στρογγυλωτέραι, οὔτε κοιλία στρογγυλωτάτη. Πομφόλυγες ἦσαν πάντα καὶ διεσπάρησαν. Καὶ αὐτοὶ νομίζω οἱ τρεῖς τέσσαρες ὀδόντες τοῦ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, οὔτινες ἐπέπθον ἄλλοτε ἐν ἐρημίᾳ τὴν στέρησιν τῶν ἀδελφῶν των, μετέβησαν εἰς ἐντάμωσιν ἐκείνων, καὶ τὸ ἄσμα τοῦ ἐφειτεινοῦ Διὸς ἦτο ἀναρθρὸς τις φωνῆ, βραεῖα μὲν ὡς πάντοτε καὶ ἡχηρά, ἀλλὰ τίποτε περιπλέον. Φαντάσου τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν παλαιῶν του θαυμαστῶν. Φαντάσου δὲ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν, ὅτε τὴν ἐπομένῃν προῶν ἠκούσθη αἴφνης καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἡ ἀπαίσις εἰδήσις, ὅτι ὁ Ζεὺς οὗτος ὁ κατεσκληκὸς καὶ ἠρειπωμένος, οὔτινας τὸ παρελθὸν κἂν μεγαλεῖον ἐπέβαλλε τὸν σεβασμὸν, μετηνέχθη ἀπὸ τοῦ χαρτίνου τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακὰς. . . διὰ γρῆν! Ἀστεῖός τις, ἀλλὰ σκληροκάρδιος, καὶ ἀπαθὴς πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα τοῦ φαληρικοῦ Ὀλύμπου, εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ νέον του violon θὰ ἐνόησεν ὁ Ζεὺς πόσον τερπνὸν ἦτο καὶ προτιμότερον τὸ violon τοῦ Ὀρφέως. Τὸ λογοπαίγνιον εἶνε ἀσχημον, ὡς βλέπετε, καὶ διὰ τὸν δυστυχῆ Lavergne ἦτο πολὺ ἀσχημότερον. Εὐτυχῶς εὐρέθη φαίνεται θεὸς τις ἀπὸ μηχανῆς, ἰσχυρότερος τοῦ Διὸς, καὶ ἀπεφυλάκισε τὸν νεφεληγερέτην. Τὸν

ἔχομεν λοιπὸν καὶ πάλιν, μέχρις οὗ φυτρώσῃ κανεῖς ἄλλος δανειστής. Δὲν νομίζεις, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ὁ Heine, θὰ ἔγραφε Les Dieux en prison, ἀντὶ νὰ γράψῃ Les Dieux en exil;

Ἴδού, ἐξώφλησα τὰ καθυστεροῦντά μου καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν τρεχοῦμενον, ὡς λέγουσιν οἱ ἔμποροι. Ἐπειδὴ δὲ εἶπα τὴν λέξιν τρεχοῦμενος, ἤξευρες ποῖα εἶνε σήμερον ἡ πλέον τρεχοῦμενη διασκέδασις (μεταφράζω κατὰ τὸν συρμὸν l'amusement le plus couru) τῶν Ἀθηναίων; Ἡ Lilly! ἀγαπητή μου. Σὺ δὲν γνωρίζεις βέβαια τὴν Lilly! Δυστυχῆς θνητή! Ἡ Lilly, φιλιτάτη μου, εἶνε χαριτωμένη τις Ἀγγλίς, τραγωδίστρια τῶν ἐν ὑπαίθρῳ σκηνῶν, ὀλίγον χορευτρία, κάπως μῆμος, πολὺ πολὺ ὁμῶς εὐμορφη, καὶ πολὺ περισσότερον εὐμελῆς καὶ εὐσῶμος. Διὰ νὰ ἐνοήσῃς δὲ πόσον εἶνε εὐσῶμος ἡ νέηλος τραγωδίστρια τοῦ Κήπου τῶν Μουσῶν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ ἀναφέρω, ὅτι κυρία τις πρὸ τινῶν ἡμερῶν καθημένη πλησίον μου, — ὁμοιάζουσα δέ, σημειώσαι καλῶς, τζέρον τῆς περυσινῆς ἐσοδείας, — δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἱεράν της ἀγανάκτησιν, βλέπουσα τὰς τορευτὰς κνήμας τῆς Ἀγγλίδος διαγραφομένης ὑπὸ τὸ ῥοδόχρουν τῆς πλέγμα. « Ἀχ! τί ἐντροπή! » ἀνεφώνησεν· ἐγὼ ἐμειδίασα εἰς ἀπάντησιν, συλλογιζομένη, ὅτι ἡ τοσοῦτον αἰδήμων γείτων μου εἶνε τακτικὸς φοιτητὴς τοῦ φαληρικοῦ θεάτρου, καὶ ὅτι πολλάκις εἶδε καὶ τὴν Perichole, καὶ τὴν Jolie Parfumeuse, καὶ τὰς λοιπὰς εὐωδίας τοῦ ἐφειτεινοῦ μας θιάσου. Ἡ Ἀγγλίς λοιπὸν αὐτὴ ἐγκατεστάθη ἐφέτος εἰς ἐν τῶν ἐπτὰ Ἀντρῶν, ἅτινα ἐφύτρωσαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ μετέβαλον, ὡς λέγει ἐνθουσιώδης τις φίλος μου, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλεως εἰς ἄλλα Champs-Élysées. Παλλεῖ ἀγγλιστὶ ἑλαφρά τινὰ ἀσμάτια, εἰς τὰ ὅποια ἀναμιγνύει πού καὶ που γερμανικὰς ἢ γαλλικὰς ἐπωδοὺς, καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ μέσου καταμαγεύει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς ἀκροατὰς της, ὥστε ἠρημώθησαν πέριξ καὶ Ἀντρον τῶν Νυμφῶν, καὶ Ἀπόλλων καὶ γερμανικοὶ θίασοι, καὶ Γιαννοῦλα — εἶνε ἡ συμριναῖα ἀοιδὸς τοῦ ἀμανέ, περὶ ἧς ἄλλοτε θὰ σοῦ γράψω — καὶ ἀθρόος ὁ κόσμος συρρέει καθ' ἐσπέραν εἰς τοὺς ἀναριθμήτους — ὀλίγους ὁμῶς — σκάμνους τοῦ θεάτρου, καὶ συνωθεῖται ἵνα καταλάβῃ θέσιν παρέχουσαν καὶ εἰς τὰ ὄψα καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχρόνως τέρψιν. Τὸ κύριον δὲ θέλητρον τῆς Lilly δὲν εἶνε οὔτε τὸ μέτριον ἄλλως ἄσμά της, οὔτε αἱ ὑπὲρ τὸ μέτριον κνήμαι της, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς ἀναβολῆς της, τὸ ἐμμελὲς καὶ ἀρμονικὸν τῶν κινήσεών της καὶ ἡ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν της ἀπειρος τέχνη. Ἀδύνατον νὰ τὴν ὑπολάβῃ τις Ἀγγλίδα πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. « Ἐπιε νερόν τοῦ Σηκουάνα ἢ Ἀγγλὶς αὐτή, » μ' ἔλεγεν ὁ ἴδιος

ἐκεῖνος φίλος μου, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχει ἀδικον. Φαντάζεσαι τὸρα εὐκόλως, εἰς ποίας ὑπερβολὰς ὠθεῖ καθ' ἐσπέραν ὁ ἐνθουσιασμός τὸ εὐφάνταστον καὶ ἐνθουσιώδες ἀθηναϊκὸν κοινόν. Αἱ φιλοφροσύναι γίνονται μεγαλοφώνως διὰ λόγων καὶ σημάτων, τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θαυμασμοῦ ὁμοιάζουσιν ἐνίοτε βρυχηθμούς, αἱ ἀνθοδέσμαι δὲ καὶ περισεραὶ βρέχουσι κατὰ κεφαλῆς τῆς Lilly, ἧτις οὐδεμίαν συνήθως αἰσθάνεται δυσκολίαν ν' ἀνταποδίδῃ μεγαλοφώνως ἐπίσης καὶ ἐκφραστικώτατα τὰς φιλοφρονήσεις τῶν θυμάτων της. Περὶ τοῦ συντρόφου της Lavator, κοινοτάτου κωμικοῦ τίς οἶδε τίνος ἵπποδρόμου τῆς Εὐρώπης, οὐδὲ λόγος δύναται νὰ γείνη, εἰμὴ μόνον ὅτι εἶνε σύζυγος τῆς Lilly — ὡς λέγει.

Δὲν ἐξακολουθῶ τὴν ἐπιστολήν μου σήμερον, διότι ἡ συνέχεια θὰ ἦτον λυπηρά. Προτιμῶ νὰ σοῦ μείνω καὶ πάλιν χρεώστης. ΣΟΦΙΑ

Ἡ Ἐστία ἔλαβεν ἐσχάτως παρὰ τοῦ σοφοῦ αὐτῆς φίλου κ. E. Egger τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα πρὸς δημοσίευσιν. Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ E. EGGER

Εἰς τὸν Πρωτογενὴ Ἀδὰμ

Ἵπνος μυριετῆς νεκροῦ κόριν ἀμφικαλύπτει·
 Ἄνιγμ' ἐν θανάτῳ δὲς λυτον, ἐν τε βίῳ·
 Ἴσα τέως πᾶσιν ζωῆς μυστήρια, κούδεις
 Εὐρ' ἀγίαν πηγὴν πνεύματος, εὐρε νόου.

SUR ADAM LE PREMIER HOMME.

Les siècles ont passé sur sa tombe; il y dort,
 Mystère par sa vie ainsi que par sa mort.
 Nul de ses fils encor n'a pénétré l'essence
 Et de l'âme qui sent et de l'esprit qui pense.

Et de l'être qui sent et de l'être qui pense.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

216.

Τέλειος κατὰ τὴν ἀνδρίαν εἶναι ὁ πράττων, μαρτύρων ἀπόντων, ὅ,τι ἡδύνατο νὰ πράξῃ κατὰ πρόσωπον ὄλου τοῦ κόσμου.

217.

Ἀφοβία λέγεται ἡ ἐξαισιος τῆς ψυχῆς δύναμις, ἣν οὔτε διατρέπει, οὔτε ταράσσει, οὔτε συγκινεῖ καὶ τῶν μεγίστων κινδύνων ἢ θέα. Ὑπὸ ταύτης δὲ τῆς δυνάμεως οἱ ἥρωες ὑπηρετούμενοι, καὶ ἀτάραχοι μένουσι, καὶ πλήρη τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ αὐτῶν διατηροῦσιν ἐνώπιον συμβάντων ὑπὲρ ἐννοίαν ἐκπληκτικῶν καὶ φρικτῶν.

218.

Ἡ ὑπόκρισις τεκμήριον εἶναι τῆς τιμῆς, ἣν ἡ κακία πρὸς τὴν ἀρετὴν προσφέρει.

219.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων μάχονται παραβόλως, ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῶν τιμῆς ἀμυνόμενοι· ὀλίγοι δὲ ἐν πάσῃ περιπτώσει ῥιψοκινδυνεύουσιν

ἀρκούντως πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν τὰ ὄπλα ἀνέλαβον.

220.

Ἡ ματαιότης, ἡ αἰδώς, ἐξαιρέτως δὲ ἡ τοῦ σώματος κρᾶσις καὶ τῆς ἀνδρίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς γυναικειᾶς ἀρετῆς πολλάκις εἶναι τὰ κύρια αἷτια.

221.

Καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν φειδόμεθα, καὶ τῆς δόξης τρέχομεν κατόπιν. Τούτου ἕνεκα, διὰ νὰ σώσῃ τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐν πολέμῳ ἀριστεύων, καὶ ἐμπειρίας δεῖται καὶ νοῦ, ὑπὲρ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὸν νοῦν τῶν στρεφодиκούντων πρὸς σωτηρίαν πάσης αὐτῶν κτήσεως.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ κακοῦργιῳ δεικνύει:

— Ὅμοιοι γεῖ, λοιπὸν ὅτι ἐκλεψὶς τὸ σάκκον αὐτόν;

— Μάλιστα, κύριε, πρόεδρε.

— Καὶ τοὺς τίτλους μετοχῶν εἰς τὸν φέροντα;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

— Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ οἰκογενειακοὶ τίτλοι τοὺς ὁποίους ἐτόλμησες νὰ μεταχειρισθῆς διὰ νὰ περάσῃς ὡς βαρῶνος!

— Σ τὴν ψυχὴ μου, κύριε πρόεδρε, ἐνόμιζα ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο τίτλος εἰς τὸν φέροντα.

Ἐν τινὶ ἐμπορικῷ καταστήματι κύριός τις ἐπάτησεν ἐξ ἀπροσεξίας τὴν οὐρανὸν τοῦ φορέματος τῆς κυρίας***

Ἡ τριάστερος κυρία ἐστράφη μετὰ φοβεροῦ θυμοῦ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ πάραυτα ἀλλάξασα ὕψος.

— Ἄ! συγγνώμην, κύριε. . . Ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός μου.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Οἱ συκοφάνται ὁμοιάζουσι τοὺς σφῆκας, οἵτινες ὅσω τοὺς κυνηγεῖ τις τοσοῦτῃ θρασύτεροι γίνονται. Εὐχαρίστως θὰ ἐδίδον ἐγὼ ὄλους τοὺς λόγους τῶν ἱεροκηρύκων περὶ ἀγίας Τριάδος, περὶ Ἀναστάσεως κτλ. ἀντὶ ὀλίγων τινῶν διδασκῶν κατὰ τοῦ φρικώδους ἐλαττώματος τῆς συκοφαντίας (C. J. Werber)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἐν Παρισίοις Μέγα Ξενοδοχεῖον θὰ πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ τῇ 8[20] προσεχούσῃ Αὐγούστου. Τιμὴ αὐτοῦ ὠρίσθη 19,000,000 φρ. πλέον 6,700,000 διὰ τὰ κεφάλαια καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ὑλικόν, καὶ τὰ διάφορα σκεῦη τὸ ὅλον φρ. 25,700,000. Ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Σκριβου οἰκία ἢ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ἐξαρτωμένη θὰ πωληθῇ καὶ αὕτη πρὸς 5,000,000 φρ. καὶ 500,000 ἔτι διὰ τὰ κεφάλαια τοῦ Μεγά-

λου Καρφενείου και τοῦ Ξενοδοχείου Σκριβου και τὸ ὑλικὸν και τὰ διάφορα σκευή. Καὶ τὸ πλυντήριον δὲ τὸ τῶν Courcelles θὰ πωληθῆ πρὸς 500,000 φρ. καὶ ἔτι 1,300,000 φρ. διὰ τὰ κεφάλαια και τὸ ὑλικὸν τοῦ πλυντηρίου. Ἄξια δὲ μνείας εἶνε ἡ πρόσδοσις τῶν τριῶν τούτων ἀκινήτων κτημάτων. Καὶ τὸ μὲν Μέγα Ξενοδοχεῖον ἀποφέρει 508,000, φρ. ἐξ ἐνοικίων και 1,350,000 ἐκ τῆς λοιπῆς ἐργασίας, τῆς δὲ ἐν ὁδῷ Σκριβου οἰκίας τὰ ἐνοίκια εἶνε 146,000 φρ. τὸ δὲ Ξενοδοχεῖον Σκριβου και τὸ Μέγα Καρφενεῖον ἀποφέρουσι κατὰ μέσον ὄρον 250,000 και τὸ πλυντήριον 150,000 φράγκων.

Ἡ Γενόμενου ὑπολογισμοῦ κατὰ προσέγγισιν εὐρέθη ὅτι 23,291 ἐφημερίδες ἐκδίδονται καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν 2509, ἐν Γαλλίᾳ δὲ 2000, ἐν Ἰταλίᾳ 1226, ἐν Αὐστρίᾳ 1200, ἐν Ῥωσίᾳ 500, κτλ. κτλ. Τὸ ὅλον τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων εἶνε 13,625, τῶν ἐν Ἀσίᾳ 387, τῶν ἐν Ἀφρικῇ 50, τῶν ἐν Ἀμερικῇ 9129, τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ 100, ἐν ὅλῳ 23,921. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες δὲν ὑπελογίσθησαν, ὧν ὁ ἀριθμὸς θὰ μετέβαλλεν ἐπαισθητῶς τὸ ἀνωτέρω ἐξαγόμενον. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν ὁ ὑπολογιστὴς, ξένος ὧν, νὰ εὐρη τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν, ἀφ' οὗ ἡμεῖς Ἕλληνες ὄντες οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν αὐτὸν καθ' ἑκάστην κυμαινόμενον;

Τὰ γαλλικὰ δημοκρατικὰ φύλλα γέμουσι λεπτομερῶν περιγραφῶν περὶ τῆς λαμπρᾶς ἐσπερίδος δι' ἧς ἐώρτασεν ὁ Γαμβέτας τῇ 14 Ἰουλίου (ε. ν.) τὴν ἐπέτειον τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος. Τῆς μουσικῆς συμφωνίας μετέσχον οἱ διασημότεροι ἀοιδοὶ τῶν Παρισίων, αἱ ἐπιστημότεροι δὲ χορευτρίαι τοῦ Μελοδράματος ἐχόρευσαν τοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως εἰθισμένους χορούς. Ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας, ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας και ὁ Γαμβέτας κατεῖχον τὰς τρεῖς πρώτας ἑδρας. Οἱ προσκεκλημένοι συνεποσοῦντο εἰς τέσσαρας χιλιάδας. Αἱ δαπάναι τῆς ἐορτῆς ταύτης ἀνῆλθον εἰς 150,000 φρ. Ὁ βαρύντονος Faure, ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μουσικὴν συμφωνίαν ἐπληρώθη φρ. 6,000.

Ἐφημερίδες τινὲς προσπαθοῦσι νὰ καταστήσωσι ῥομαντικὸν τὸν θάνατον τοῦ πρίγκιπος Λουδοβίκου Ναπολέοντος, διηγούμεναι ὅτι οὗτος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν πριγκίπισσαν Βεατρίκην, ἡ δὲ μήτηρ τῆς, ἡ βασίλισσα Βικτωρία, ἀπέρριψε τὴν πρότασίν του. Τότε ὁ ἀτυχὴς πρίγκιψ, ὅστις ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν πριγκίπισσαν Βεατρίκην και ἀντηγαπᾶτο παρ' αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ζουλοῦ πόλεμον, ὅπως εὐρη τὸν θάνατον κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἢ νεαρὰ πριγ-

κίπισσα ἠσθένησεν, ἡ δὲ μήτηρ τῆς παραλαβούσα αὐτὴν μετέβη ὡς γνωστὸν, εἰς Ἰταλίαν. Βέβαιον ἐν τούτοις θεωρεῖται ὅτι, ἀμα ἀφιχθείσης εἰς Λονδίνον τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, ἡ πριγκίπισσα Βεατρίκη ἐλιποθύμησε.

Ἡ Ἀγγλικὴ τις ἐφημερίς βεβαίωσι ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν Ζουλοῦ φονευθεὶς πρίγκιψ Λουδοβίκος Ναπολέων πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ Ἀκρωτηρίου εἶγεν ὑπογράψαι συμβόλαιον τριακοντακισχιλίων λίτρων στερλινῶν, τουτέστιν ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων μετὰ τινος ἀγγλικῆς Ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας τῆς τῶν ἀνθρώπων ζωῆς.

Τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικῆς θρόνου πρίγκιψ τῆς Οὐαλίας ἐπεχείρησε τὴν τῶν Ἰνδιῶν περιήγησιν αὐτοῦ, ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία συνῆψεν ἀσφαλιστικὸν ἔγγραφον μετὰ πᾶσων τῶν ἀγγλικῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν. Ὡστε ἐὰν ὁ πρίγκιψ ἐφονεύετο κατὰ τὴν περιήγησιν αὐτοῦ, αἱ ἑταιρίαι αὗται πᾶσαι ἠθέλον μετρήσει ὡς ἀποζημιῶσιν τριακόσια πεντήκοντα ἑκατομμύρια φράγκων, ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον.

Ἐσχάτως ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις κ. Krabbe ἡ γνωστὴ εἰκὼν τοῦ Meissonier «Une Halte de Cuirassiers,» ἡ ἐν τῇ Παρισιακῇ ἐκθέσει ἐκτεθεῖσα, ἀντι διακοσίων ἐβδομηκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων. Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ ἴσα βεβαιωθῶμεν ἐὰν μετὰξινον ἡ μάλλινον ὕφασμα περιέχει και βάμβακα. Τὸ ἀπλοῦστατον εἶνε νὰ κόψωμεν ὀλίγον ἐκ τοῦ ὑφάσματος, νὰ τὸ ξάνωμεν και νὰ καύσωμεν εἰς τὴν φλόγα κηρίου πάντα τὰ νήματα. Καὶ τὰ μὲν νήματα τὰ ἔχοντα ζωϊκὴν τὴν καταγωγὴν ἦτοι τὸ ἔριον, ἡ μέταξα, θὰ καῶσι μετὰ δυσκολίας και θὰ ἀπανθρακωθῶσιν, ἐκβάλλοντα ὁσμὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ καιομένου πτεροῦ ἢ ὄστοῦ, τὰ δὲ νήματα τὰ ἔχοντα φυτικὴν τὴν καταγωγὴν θὰ καῶσιν εὐκόλως οὔτε ἀπανθρακούμενα οὔτε δυσωδίαν ἐκβάλλοντα. Οὕτω δὲ εἶνε εὐκόλον νὰ μετρήσῃ τις τὰ νήματα και νὰ ὑπολογίσῃ πόσος βάμβαξ περιέχεται ἐν τῷ μεταξίνῳ ἢ τῷ μάλλινῳ ὑφάσματι.

Ἄλλος τρόπος ἐπιστημονικώτερος εἶνε ὁ ἔξης. Ἐμβαπτίζομεν τεμάχιον τοῦ ἐξεταστέου ὑφάσματος ἐν διαλύσει χλωριούχου ψευδαργύρου (chlorure de zinc) 50° και ἐὰν τὸ ὕφασμα εἶνε ὀλομέταξον θὰ διαλυθῇ παραχρῆμα, ἐὰν δὲ μείνῃ ὑπόλοιπὸν τι θὰ εἶνε ἔριον ἢ βάμβαξ. Ἐὰν δ' ἔχωμεν μάλλινον ὕφασμα ἐμβαπτίζομεν τεμάχιον αὐτοῦ ἐν διαλύσει ἐν ὕδατι καυστικῆς ποτάσσης [10, και τὸ μὲν ἔριον ὅλον θὰ διαλυθῇ, τὸ δὲ ὑπολειφθὲν θὰ εἶναι βάμβαξ.